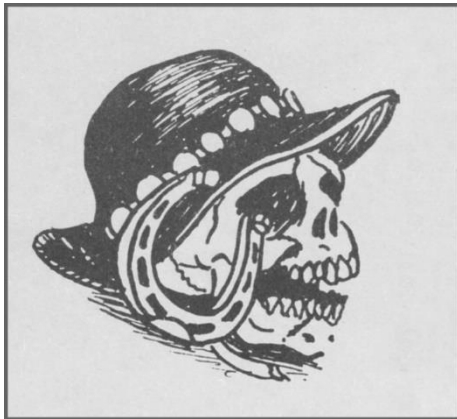

Jaromír Juan Hlavatý

Okovaná smrt

Jaromír Juan Hlavatý

Okovaná smrt

detektivní příběh z tramského prostředí

Rok prvního vydání: 1994

Počet stran: 68

Více informací na www.rodocapsa.cz

NEPRODEJNÉ

© Jaromír Hlavatý, 1994

Kapitola první

„Jupíí,“ zahalekal jsem, když se mi vysoko ve stráni zjevila ta malá horská usedlost, namáčkklá až kdesi pod lesem a blizoučko do nebe. Už tejden jsem se toulal po Orlickejch se svým černým huculem Divokým Jankem, kterýho jsem koupil za levnej peníz od kámoše lesáka. Byl to obyčejnej Janek, ale já, věren svý trempský minulosti, jsem mu musel dát ještě přízvisko - Divokej. Měl jsem pár dnů volna, byla okurková sezóna, a agentura, pod kterou jsem s písničkovějma pořadama jezdil po krajích českých, pro mě neměla žádněj kšeft.

Léto bylo jako z americkýho journalu, vodu z potoků jsme mohli pít oba, a věřte, neměnil bych za žádný pitomý vopejkání sádla u moře ani náhodou. No, a teď jsme se blížili k prvýmu nefalšovanýmu horskýmu statku, kam se uchýlil můj kámoš Wald se ženou Janou, když mu začalo v tom víru velkoměsta, docela a jistě, kapat na maják. Teda, né že by byl zralej pro cvokhaus, ale neutýct z postu velkýho náměstka, věčnejch porad, služebních cest a dalších různěj nesmyslnejch ukázek, jak si ze života udělat peklo, netrvalo by to moc dlouho. Takhle se jednoho dne sebral, myslím, že to byla Jana, co ho k tomu přiměla, sbalil si pár švestek, starýho džibsona, půl stěhováku knížek a časáků z dob brakový literatury, sehnal si přístroj na přepalování horskejch trnek a zakotvil tady. Od lesů vyfasoval koně, starýho valacha Karla, tenhle barák a jen o pár stovek menší plat, než měl jako náměstek. Pravidelně jsme si jednou či dvakrát do roka psali a už jsem ho taky navštívil, když jsem měl kšeft nedaleko, ... a pohoda. Z lesa se vracel sice udřenej, ale měl víc času na všechny ty svoje bejkárny než ve městě. Udělal si parádní luk, se kterým chodil pytláčit pstruhy, začal sochat dle pana Brauna do kamenů, jedl za dva, místo černýho kafe pili

s Janou jen a jen čaje z bylin, který rostly hned za barákem, měl dva černožlutý ovčáky, který ho poslechli na slovo, no prostě boží. Až jsem mu to často záviděl, hlavně když jsem se někde musel hádat o pětikorunu na cestáku a nebo když si paní v agentuře vzpomněla, že budu hrát asi tak osumkrát do tejdna.... No, a teď jsem se chtěl u nich na pár dní usadit, třeba chodit s Waldem na pivo nebo mu pomoci kolem chalupy, vyjet si na koních do kraje, a tak jako dva starý páprdové realizovat své klukovský sny. Jana určitě zamorduje králíka nebo kačenu...

„Hyjé, Janku, hni sebou! Za chvilku bude Karel dostávat krmení, tak ať se s ním přiživíš.“

Už dobu jsem šel vedle koně, protože stoupání bylo i nad jeho huculský síly. Chalupa svítila na dálku čerstvým bílením, za okny se červenaly muškáty. Blížil se večer a z lesa byla cejtit sluncem rozpálená smůla. Jak jsem říkal - boží! Jediný, co těmhle šťastnejm lidičkám chybělo, snad bylo to, že nemohli mít děti. Ale o to víc jsem jim fandil.

„Jupííí,“ zahulákal jsem, když jsme konečně vcházeli do dvora a nikde se nikdo nevobjevil. Že by nebyli doma? Sundal jsem z koňskýho hřetu bágel, napumpoval mu do žlabu, kterej Wald vlastnoručně vysekal do šutru, trochu vody a omotal uzdečku okolo pumpy. Dveře baráku byly dokořán, tak snad jsou doma.

„Hola hej, otevřete mi dveře, zbloudil jsem při lovení zvěře - dejte rumu pít!“

Ještě jednou jsem zabušil pěstí a vešel do kuchyně. Jana stála vmáčkla mezi kredenc a velkej kuchyňskej sporák a zmateně na mě civěla.

„Ahoj, ahoj, přepadové komando z civilizované krajiny hlásí příchod,“ halasil jsem, ale pomalu mi začalo docházet, že něco není

v cajku. Zpod stolu na mě zavrčel Don, ale ani on nereagoval výhružným štěkotem, jak jsem byl zvyklý z minula. Fenu Xitu nebylo vidět vůbec. Pořád bylo to divný ticho, hodiny na zdi pravidelně odměřovaly čas, a Jana stále mlčela. Přistoupil jsem blíž, že budem zalamovat palec po trempsku, jako když jsme ještě společně jezdili na Pastviny a ona byla známá jako Užvaněná Džejn. Ulekaně sebou trhla, ale pak mi skočila okolo krku a na levém ramenu se mi začala tvořit mokrá skvrna, jak začala brečet.

Kapitola druhá

Stál jsem na zápraží, díval se do palčivých paprsků zapadajícího slunce a zapaloval si asi šestou spartu. V sobě jsem měl hluboký prázdno a děsnou chuť na panáka. Wald byl mrtvej. Funus měl přesně ten den, kdy mě napadlo se u něho stavit, to bylo myslím předevcírem, a tak parte leželo někde ve schránce v mý panelový jeskyni a já nic nevěděl. Proto na mě Jana civěla jak na zjevení a já ten trapas ještě umocňoval těma šaškárnama mezi dveřma. Taková blbá smrt. Když se Wald dlouho nevracel ze stáje, kam šel na noc zaopatřit koně, našla ho jak tam leží s krvácející hlavou a nehýbá se. K nejbližšímu telefonu to měla dvacet minut, a tak než přijel doktor, bylo po něm. Ráno jí přijeli dva esenbáci oznámit, že Wald zemřel na krvácení do mozku a vyslovit upřímnou soustrast. Pak zběžně prohlídli stáj a do protokolu bylo zaneseno, že při krmení koně byl vlastní neopatrností kopnut do hlavy, neboť rána měla příznaky odpovídající úderu koňskou podkovou. Nešťastná náhoda končící úmrtím, nezjištěna vina cizí osoby. Karla si ještě ten den odvedli nějaký lidi od lesů, Janě vzkázali z kravína, kde dělala, že si má vzít pár dní neplacenýho volna, a ona teď chodí od

ničeho k ničemu a bulí. Kdo by taky ne. Odhodil jsem vajgla z posledního cigára na hnůj a nemohl se zbavit té děsný chuti na panáka. Vešel jsem dovnitř.

Kapitola třetí

Jana seděla za stolem, na kterým stála flaška. Jako by mi četla myšlenky, ale skleničku měla před sebou jen jednu. Obsah flašky vypadal na nějakou Waldovu lavorovici, kterou, mimo jiné, uměl pálit jako málokdo. Žádnej pajc ani vocas to nemělo, jen když to člověk polknul, cejtil tekutej oheň až v morku kostí. Jana do sebe zvrátila sklenici jako pravej dřevorubec a ani se neoklepala.

„Chceš? Jestli jo, tak si podej skleničku z kredence.“

Moc čistýho nádobí tam nebylo, zato ve dřezu se ho hromadilo až dost. Zřejmě, a to bylo pochopitelný, kašlala na domácí práce, nádobím počínaje. Vzal jsem si hrnek bez ucha, na kterým byly namalovaný modrý chrpy, a nalil si řádnou dávku. Jak jsem tak kouknul po Janě, měl jsem ji dost co dohánět.

„Nepiješ moc?“

Zavrtěla hlavou a nalila si až po okraj.

„Jen zase dneska, nějak jsi mi to oživil a nemohla bych o tom mluvit. A ty nejspíš chceš slyšet, jak to celý bylo a začalo.“

Neřekl jsem tak ani tak a sáhnul do kletru pro další balíček spart. A to jsem si říkal, že to čudění omezím, v poslední době mi začal trochu hlapovat hlas a já jsem se s ním chtěl ještě nějaký čas žít. Don se postavil kde dveřím a chtěl ven. Pustil jsem ho.

„Kde máš Xitu,“ zeptal jsem se, protože jsem ji nikde nezahlídl.

„To ti musím všechno vyprávět od začátku.“

Dopila skleničku a už se jí načil malinko plíst jazyk.

Chvíli jsem na ni zpytavě hleděl. Takhle jsem ji neznal, když jsme posledně s Waldem popíjeli u tohodle stolu, omluvila se a šla spát. Koukal jsem, že se toho od té doby změnilo víc. Popelník byl pořád na stejném místě na okně, a tak jsem si pro něj sáhnul.

„Můžu?“

Přikývla a mlčky natáhla ruku. Podal jsem jí cigáro a škrtnul zapalovačem. Kdysi kouřila svátečně, a tak mě to ani moc nepřekvapilo. To jen Wald hulil jako komín, to bylo snad jediný, čeho se nedokázal zříct, když odešel z města. Ty svoje věčně drobící startky kouřil, i když byl ještě náměstkem. Jenže na rozdíl ode mě si stačil vyprat zahulený plíce v lese, a tak tím nijak netrpěl.

Za okny se pomalu setmělo, a já si vzpomněl na Janka.

„Ty tu máš koně?“ vyděsila se a začala se klepat.

Položil jsem jí ruku na rameno.

„Jestli chceš, seberu se a vypadnu, stejně jsem neměl v úmyslu se stavovat, tak...“

Nedomluvil jsem.

„Né, dej si ho do maštale, a na dvorku mám trávu pro králíky. Ráno si naseču novou. Voda, víš, kde je. Ale pospěš si, jinak budu za chvíli jako Dán, a já se chci z toho všeho vymluvit.“

Poslechl jsem a za pár minut jsem zase seděl u stolu, kde z flašky už moc nezbejvalo. Jen jsem doufal, že nebyla plná, když si ji dala na stůl. I já jsem cejtil účinek tohodle tekutýho žaru, ale mělo to tu výhodu, že jsem začal mírně tupnout a bolestivost týchle záležitosti pomalu ustupovala do pozadí.

„Mám rozsvítit?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Není potřeba, budem držet černou hodinku za Walda.“

Ze tmy se ozval vzlyk a pak začala vyprávět.

Kapitola čtvrtá

„Začalo to letos na jaře. Jednou se Wald vrátil z práce, odstrčil talíř s večeří a sáhnul po flašce. Viš přeci, že jich dělal na zimu děsný zásoby, když mrzlo, nosil si malou placatku i do lesa. Já jsem se ho ptala, co jako je, něco mi odseknul a pil dál. Někdy okolo půlnoci usnul za stolem, a když jsem ho budila, blábolil něco v tom smyslu, že se tady objevil někdo, kdo si přišel vyřídit účet, a pak spadnul do postele a ani se nesvlíknul. To byl začátek. Pak chodil z práce do hospody, a když náhodou měli zavřino, pil v maštali, abych to neviděla. Jenže cejtít to bylo vždycky. Jednou jsme ráno vstali a Xita ležela na zápraží a dodělávala. Nejdřív jsme mysleli, že ji někdo otrávil, ale ona by si od nikoho nikdy nic nevzala, to bylo první, co ji Wald naučil. Měla za krkem díru jak do stodoly.“

Odmlčela se.

„Kde byl Don?“ zajímalo mne, protože mi nebylo jasné, proč ten půlmetrákovéj ovčoun nechal svou družku někým oddělat.

„Don byl zavřenej v síni, Xita se hárala, a tak byla venku na drátě jen ona. Nic jsme v noci neslyšeli, Wald byl zase pod obraz boží, jen Dona jsem slyšela blafnout. Ale to jsem si myslela, že je někde v sadu zvěř. Občas se tam chodí pást srnčí. Rána byla hluboká, snad nožem nebo čím, a tak jsme ji ani nevezli na veterinu. Za chvíli bylo po ní. Wald ji zakopal za barákem a Dona už pak nepouštěl na noc ven. Ani esembákům to říct nechtěl. Že prej maj tak čas se starat o naše čokly. Mluvil hrubě, ale cejtíla jsem, že má na krajíčku. Pak si dal za dveře

v síni sekeru, a já se začala bát. Pil čím dál tím víc a jednou v opici začal o tom, že se budem muset vrátit do města. Byla jsem ještě tenkrát proti, ale časem jsme o tom začali uvažovat oba. Jednoho dne jsem šla dát králíkům a slyším, jak se Karel v maštali plaší. Když jsem vešla, nemohla jsem tomu uvěřit. Wald, člověk, kterej nikdy nikomu neublížil, mlátil Karla rozporkou a byl celej nepřítelnej. Jak jsem se mu snažila ten klacek vzít, uhodil i mě.“

„Cože,“ vyjekl jsem do tmy a sáhl po cigaretách. Tohle bylo trochu silný kafe. Celý to znělo jako blbá rozhlasová hra.

„Jo, slyšíš dobře, uhodil mě a oběma nám sprostě nadával. A nebylo to naposledy. Stal se z něho úplně jinej člověk. Psychopat. Víš, že záchod máme na dvoře, celou dobu mluvil o tom, jak postaví koupelnu a hajzlík dozadu do síně, ale nikdy se k tomu nedostal. A tak si představ, že tam chodil se sekyrou. Jako by se i on pořád něčeho bál. To už jsem vážně uvažovala o tom, že se na podzim vrátíme do města. Pak se ještě jednou v hospodě porval, a v lese s ním už nikdo nechtěl dělat.“

Nemohl jsem to pochopit.

Člověk jako Wald, přímej, hodnej ke všemu, co mělo duši, jak říkal, oblíbenej v celým tomhle koutě, kde si lidi viděj do talíře... Ne, tohle nebylo normální.

„A před tejdnem se to stalo. Vrátil se z hospody jako vždycky, v jídle se jen pošťoural, a kdy jsem mu řekla, že by měl dát králíkům a koni, dostala jsem zase facku. Ale to bylo v poslední době běžný. Pak se zvednul a šel. Asi musel toho koně zase mlátit a on mu to vrátil. Jak říkám, stal se z něj úplně někdo jinej. Karla měl celý ty léta rád, říkával, že díky němu se máme dobře, a v lese, že Karel udělá, co mu na očích vidí. Ten hnusnej chlast, nebejt toho, nikdy se tohle nemuselo stát...“

Slyšel jsem, jak si dolila skleničku a prázdnou láhev upustila na zem. Toporně se zvedla a rozsvítila. Oči se jí leskly a trochu se kymácela.

„Kde chceš ustlat? Nahoře jsou deky...“

„Já si poradím. Do postele dojdeš?“

Přikývla a vešla do vedlejší místnosti, kde s Waldem spávali. Bouchnutí dveří bylo místo dobré noci. Tak ani takhle jsem Janu neznal.

Kapitola pátá

Bylo skoro půlnoc, když jsem se soukal na zahradě do spacáku, kterej díky teplý letní noci nebylo potřeba ani zapínat. Ještě před tím jsem se stavil u Janka v maštali, všechno bylo v pořádku, sežral co měl a jen nepokojně zafrkal, jako co ho budím. Ležel jsem s rukama za hlavou a spánek ne a ne přijít. Čučel jsem na hvězdy, který tady v kopcích byly na dosah ruky, a hlavou mi šel ten přiblblý týdeník. Bylo to celý nějaký ujetý. Walda jsem poznal před dvaceti lety, když jsem se párkrát na vandru potkal s jeho osadou Nebeští Jezdci, která jezdila na camp do Supích skal. Byl jsem tenkrát ještě ušák, až s nima jsem se naučil všechno, co má drsnej traper znát. Nikdy jsem do osady nevstoupil, ale patřil jsem k nim. A to stačilo. Pak s nima začaly jezdit i holky, a to už jsem šel na vojnu a celá ta stará parta mi sešla z očí. Jen s Waldem jsme se občas vídali a v poslední době si už jen psali. A teď tohleto. Poslední myšlenka, než jsem usnul jako pařez, byla ta, že musím pro Walda udělat písničku, i když jak se zdá, byl v poslední době na palici.

Ráno mě probudilo slunce ve ksichtu a taky drobet mokrej spacák, v tom nočním vedru jsem si nepřehodil celtu a horská rosa je prevít. Přehodil jsem ho přes dřevěnou ohradu a sebral ze země pár žlutejch

letňáků. Snídaně pro bohy, včera jsem nějak zapomněl, že se má taky občas jíst.

V kuchyni nikdo, jen Don v síni drobet zavrčel, ale vzápětí se přišel pošmajchlovat.

„Tak co, chlapáku, hlídals, hlídals?“

Olízl mi obličej drsným jazykem a podal pac. Asi za toho chlapáka. Takhle ho zásadně oslovoval Wald. Ukrojil jsem si krajíc a kus špeku, druhý kousek jsem hodil psovi, kterej ho bravurně chytil v letu. Taky jsem postavil na kafe. Jana se objevila v kuchyni, až když bylo kafe studený a já si po jídle zapaloval obligátní cigáro.

„Budeš jíst?“

Asi mě přeslechla nebo co, ale na ex vypila to studený kafe a taky sáhla po balíčku cigaret. Pod očima měla obrovský černý kruhy a vypadala celá dost děsně.

„Hele, ženská, trochu se vzpamatuj a dej se do rychtyku. Vážně tady chceš zůstat?“

Mlčky přikývla a já si šel pomaličku balit věci. Když jsem vyváděl Janka z maštale, vyšla ven na zápraží.

„Už jedeš?“

„Už. Jestli chceš s něčím pomoci...“

„Ani ne, zítra asi půjdu do práce. Tady to na mě všechno padá.“

Přijala podávanou ruku a v očích se jí zas podezřele lesklo. Pohlídl jsem ji po vlasech. Janek netrpělivě přešlapoval a tak jsme vyjeli. V zatačce cesty jsem se ještě v sedle otočil. Pořád tam stála a dívala se za námi. Smutná opuštěná ženská. Za dvacet minut jsme volným krokem dojeli do vsi, a já dostal chuť na jedno studený a orosený. V místním pohostinství právě otvírali a asi právě proto, že byla sobota, nahrnula se dovnitř halda chlapů. Než jsem uvázal Janka

do stínu, měl každej už druhý.

„Pivo?“ štekla na mě korpulentní šenkýřka a sáhla si za ucho pro inkoustovku, se kterou mi mistrně majzla čárku na porcelánovej tácek. Pil jsem s požitkem malý doušky a přemítal o tom, jestli ten, kdo jezdí po horách na koni, není vlastně řidič. Ale pak jsem usoudil, že ne a dal si ještě jedno. Bylo dobrý. Chlapi mleli něco o počasí, a pak jsem zaslech pár slov o Waldovi.

„Já vám něco řeknu,“ hulákal jeden, co seděl u okna, „každej z nás je nějakej, ale Pohodník (to bylo Waldovo civilní příjmení) byl vůl. Kolikrát jsem mu v poslední době říkal, ať toho koně nebere tak u držky, ale copak si dal říct? Jako kdyby ho vzala nějaká kláda po palici. Nejdřív jsme mysleli, že má problémy doma, ale ta moje mluvila v práci s tou jeho a myslím, že to bylo jinak. Doma prej vyváděl ještě víc. No a jak praštil tady Jardu? Kdybychom po něm neskočili, tak se tady ufackovali navzájem. A proč? Já vám řeknu proč. Jarda se jen zmínil, že jestli tady nebyl jako Kozina, že je Pohodník furt tak načučeněj.“

„Pff,“ ozvala se šenkýřka za pípou, „ten chlastal, že jsem musela objednávat bednu rumu navíc. Bodejť by nebyl načučeněj.“

Nastalo ticho, který přerušovaly mouchy, co neúnavně narážely do okenních skel a ignorovaly vedlejší okno, který bylo dokořán.

„Támhle Jozífek by nám přeci mohl něco povědět, ten s Pohodníkem věčně trunčil a poslouchal ty jeho nesmysly,“ prohodil jeden a celá hospoda se zadívala do kouta pod televizi, kde seděl děda v teplákách a civěl snivě do půllitru. Asi místní Pepek Vyskoč, pomyslel jsem si a poslouchal co bude. Nebylo nic. Děda něco zamumlal a pohrdavě mávnul rukou.

„Jo, tak kdyby mu někdo zaplatil krapítek žitný, to by kecal jak

o pouti,“ řekla šenkýřka a plácla utěrkou po mouše.

Blížilo se poledne a chlapi pomalu platili. Každýho doma čekal flák bůčku a chlupačky, hodná žena a po obědě kanape. Měl jsem už třetí, ale vyčkával jsem, až se to všechno odebere k maminám, abych si mohl pokecat s Jozífkem. Toho, jak to vypadalo, nečeká nikdo. Za chvíli jsme zbyli sami dva a hospodská se stáhla do kuchyně. Jozífek byl kupodivu sdílnej. Stačilo mu říct, že jsem kámoš nebožtíka Walda a sám se rozpovídal. Bylo o čem.

Kapitola šestá

„Von to byl hodnej chlap,“ začal svou řeč a přemítavě se díval do prázdnýho půllitru. Pochopil jsem.

„Paní šéfová, dejte nám ještě každému jedno a panu Jozífkovi tu žitnou.“

„Ale chlapče, to nemuselo bejt. Já jsem Walda měl moc rád, ale vopravdu, von by kuřeti neublížil, ale v poslední době byl jak jatej.“

První člověk mimo Jany, kterej tady o Waldovi nemluvil jako o Pohodníkovi. Už to ukazovalo, že si ti dva byli asi bližší, když mu Wald prozradil svou přezdívku.

„Jako jatej,“ opakoval Jozífek a hřbetem ruky si utřel levý oko. „To ale začlo tenkrát, jak se tady vobjevili ti čundráci. Sice tady seděli asi půl hodiny, ale s jedním, s takovým vysokým rezatým, šel Wald potom ven a jednu chvíli to vypadalo, že se začnou prát. Koukal jsem na ně z okna. Dost vokolo sebe mávali rukama a asi na sebe i hulákali. Ale to víš, to bylo někdy na jaře, a to ještě byly okna zavřeny. Pak se Wald vrátil a hned si poručil decku rumu. Že prej nějakej známej z mládí a že si mají co vracet. No, potom tady ten rezatec byl co chvíli.

Někdy i v tejdnu, snad tady někde blízko bydlel, chodil vobčas i normálně voblečenej. Jako, že neměl tu kozinkovou vestu. V tý vypadal jako pračlověk. Samej chlup. Stával někdy naproti před hospodou, někdy chodil za Waldem do lesa a třeba hodinu seděl někde na stráni a koukal, jak maká. To bylo něco pro Walda. Začalo mu to lízt na nervy. Že by bejval bil koně, tak to jsem neviděl, ale tady v hospodě... Marně jsem mu domlouval, prej i ta jeho co se do něj nahučela. Ale byl jako mezek. A že prej toho rezatce musí srovnat, jinak že nebude klid až do soudního dne. Až jsem se bál, že ho jednou veme sekyrou a pude do báně. To jsem znal jednoho, když mu začal chodit hajnej za ženskou, zastřelil ho jeho vlastní flintou. Anebo tenkrát starej Lumít, vlastního zetě lajznul klackem a zahrabal do hnoje...“

Dědek se začal rozpovídat a bylo znát, že mu žitnou tak často nikdo nekupuje. Mávnul jsem na šenkýřku a vydal příslušný obnos. Janek už byl nepokojnej a stále častěji se oháněl po mouchách.

Byl čas jít.

Kapitola sedmá

Domů z těch kopců jsme dorazili až druhej den k večeru. Ačkoliv jsem to namířil tím nejpřímějším směrem a často jsem udělal výjimku a šli jsme i po silnici, nedalo se to dřív stihnout. Do statku kámoře Ervína, kde měl Janek svou maštal, a kterej se mi o něj staral, když mně kšefty nedovolovaly být u něho denně, jsme vtáhli ještě za světla. V chalupě ani noha, Ervajs někde na senách a nebo na pivě, jen ti jeho tři chlupáči se mohli uňafat. Von ten jejich páníček byl taky správnej trotl. Hospodářství se záhumenkou, králíky, dvě kozy, slepice a husy, tři psy a ještě si k sobě nastěhuje koně. Sice jsem mu občas přinesl flašku, ale

o řádným nájmu nechtěl slyšet. A seno na zimu si sušil sám. Byl starej mládenec, jeho jedinou povinností byla ta havěť a páteční mariáš v hospodě. Dneska ale bylo pondělí. Našel jsem ho vzadu za barákem, jak svlečenej do půl těla, vopálenej jak Indián, chodí volným krokem po louce a hráběma dává seno do kupiček. Houkl jsem na něho a popadl vedle ležící vidle. Za chvíli bylo seno v kupkách a my sáhli do kbelíka pro dvě lahvový.

„Copak tak brzo zpátky, kecals něco vo čtrnácti dnech,“ prohodil, když se před tím zhluboka napil. Tak jsem mu to v kostce vysolil a čekal, co on na to.

„Táák, to abych se bál nakonec chodit Jankoj do maštale, né?“

Panebože, mě se tady může dva dny rozskočit palice a jeho napadaj takovýhle pitomosti.

„No nic, já jsem nikdy strach a peníze moc nepěstoval, ale je to zajímavý. Můj dědek jednou vyprávěl o tom, jak kůň ušlapal ženskou, ale to mělo bejt ještě za Francjózefa, a kdoví jak to bylo. Na každěj pád je to ale divný. Neříkám, kdyby to byl nějakej mladej janek, ale podle tebe se znali už pár let, a navíc si myslím, že to byl valach, né? Do lesů brali vždycky valachy, co já vím. Je to kápku divný.“

A hele, to mě zatím nenapadlo. Valaši byli odjakživa mírný stvoření. I mě kdosi doporučoval, abych dal Janka vykastrovat. Mně se to ale v žádným případě nechtělo líbit. Huculů je čím dá tím míň, a tak na co. Ještě budu jednou rád, že po něm budou hříbata. Tak jsem Ervínovi oznámil, že se na pár dní zdejchnu dolů do kraje, nechal jsem ho bručet, že zas bude tomu jankoj jankovatýmu dělat děvečku, a s pinglem na zádech odkráčel na autobus. Druhej den ráno jsem stál v Hradci na nádraží a rozmýšlel se co dál. Jedinou jistotu jsem měl v tom, že jestli má Petka odpolední, bude stát u šenku v jedný blízky

hospodě a dávat si svou dávku pěny do hlavy, jak říkával. Měl odpolední.

„Ahoj, ty stará huskvarno,“ halekal na mě, už když jsem stál mezi dveřmi. Poplácali jsme se po zádech, zalomili sobě palce, jako kdyby to byl tejden, co jsme spolu hulákali „skunkovky“ na Stříbrňáku. Že jsme si museli dát dva velký na setkání, nemusím, doufám, dvakrát zdůrazňovat.

„Tak ty jsi teďka ten slavnej, co? A jak, vyjedeš ještě ven? Já už, kamaráde, tak jednou do roka, ta moje semetrika mě drží pěkně u huby. Makám na plantážích, koupili jsme takový to mrňavý pole v kolonce, a tak jsem rád, když můžu zapadnout sem na tři točený, aby nevěděla...“

Potřeboval jsem ho zarazit, a tak jsem mu řekl o Waldovi. A taky jsem se ho hned zeptal, jestli něco neví o klucích z Nebeskejch jezdců. Trochu ho to vzalo, ale pak mávnul rukou a povídá:

„Každýho to čeká, někoho dřív, někoho pozdějc.“

Hodil do sebe panáka a zapil ho pivem. Bylo vidět, že přemýšlí.

„Kluci z Jezdců. Tak to bude, brachu, slabší. Brok je už pár let za kopečkama, Racek je asi třikrát dědkem a každěj tejden u jedný z dcerušek hlídá vnoučata. Oswald se odstěhoval někam na Slovensko, Nik se dal k vodákům a jezdí snad závodně... A holky? Tako vo těch nemám ani šajnu. Jé, počkej, možná ještě tak Ponka. Tu jsem tuhle viděl, jak v neděli večír makala od nádraží s báglem. Prej se rozvedla či co, a tak asi zase jezdí. Bydlí někde na Slezským, myslím, že vedle drogerie. Snad ji tam najdeš.“

Na Slezský jsem šel pěšky, přeci jen v tom vedru je pivo cejtít na hony daleko, a já nehodlal oslňovat nějakou ženskou pivními výpary.

Bylo asi okolo odpoledne, když jsem konečně našel zvonek

s vizitkou Zelená – Ponka. Na mý zvonění nikdo nereagoval. Šel jsem se projít po ulicích velkoměsta, koupil si kopeček zmrzliny a asi za půl hodiny jsem zkusil štěstí znovu. Otevřela mi sympatická tvář s úplně černejšíma očima, který kontrastovaly s blondatou hřívou do půlky zad. Asi tak můj ročník, plus mínus dva roky.

„Pojď dál, Side,“ prohodila, když jsem na ni dobu civěl a nezmohl se na slovo.

„Jsi přece Sid, nebo se mejlím?“

Vešel jsem dovnitř a pořád ještě trapně mlčel. Nějak se mi to nehodilo do režie a těch pár otázek jsem jí chtěl položit na prahu bytu. A odkud mě ten fantóm s pichlavejšíma očima zná? S Jezdcema jsem jezdil jen chvilku, a to ještě žádná holka nesměla na camp vkročit.

„Asi seš přepadlej, odkud se známe, ale to nic. Nedáš si pivo? Nebo kafe?“

„Kafe,“ vypadlo ze mě a praštil jsem sebou do křesla s ovčí kůží místo povlaku, přímo pod vybělenou kravskou lebku. Svůj k svému, pomyslel jsem si.

„A přines jsi nějaký?“ prohodila a začala se uculovat.

„No teda, jaksi, no nepřines, ale jestli nemáš, tak já skočím do krámu...“

To už se chechtala naplno.

„Kašli na to, to je tady jen takový ublbený úsloví, vždycky čekám, jak se kdo zachová.“

„A jak jsem se zachoval?“

„Docela ucházející, choděj sem i horší matláci.“

Pane, to je poklona, řekl jsem si a čekal, až přinese to okecaný kafe. Když jsem si pár minut sladil a honil lógr sem a tam, zmohl jsem se konečně na dotaz, jako že odkud mě zná, když já si nejsem žádnýho

našeho setkání vědom.

„No třeba ze sleziny u Čechů, jednou před lety jsi tam přišel s Waldem, ale to tam byla taková spousta lidiček, že se ti ani nedivím, že jsi mě nezaregistroval. A taky jsem měla trvalou a pár kilo navíc.“

Zalomil jsem v duchu rukama. Takový krásný pačesy, a ona to nosila jako „vovca“, jak říkával Žanek z Brna.

„A taky jsem tě slyšela na Svojšicích a před půl rokem jsem seděla v osmý řadě na Střeláku, když jsi tam hrál.“

„To tu bydlíš sama?“ zeptal jsem se a zvědavě se rozhlížím po tákhle mrňavý dvojgarsonce, která je asi vyzdobená líp, než mnohej zálesáckej sroubek u nás ve skalách.

„Jo. Chceš se ke mně snad nastěhovat?“

„To by šlo těžko,“ odsmečoval jsem, „kam bysme dali koně?“

„Cože, ty máš koně? Jakýho? Jak se jmenuje? Páni, můj celoživotní sen! Jenže tady v Hradci? To by mě dali určitě do ústavu. Jé, a co kdybych se k tobě nastěhovala já?“

Překvapeně jsem polknul a celý to zahrál do autu. Pak jsem jí ale musel říct, že Wald není. I o tom koni. Vstala a šla do koupelny a já slyšel, jak pouští vodu. Asi brečela, ale když se vrátila, měla suchý oči.

„Promiň. Trochu mě to vzalo. Wald byl totiž první člověk, kterej mě před lety vytáhnul ven a taky moje první velká láska. Celou tu dobu, co jsem jezdila s Jezdcema, jsme spolu chodili. Jenže znáš to, párkrát jsem nemohla, a když jsem zase vyjela, chodil už s Janou. Ale to nic. Vdala jsem se taky, občas se stavila jen tak na slezinách a pak už ani to ne. Pán a vládce domu si to nepřál. Sám jezdil vodu, ale já musela sedět na zadku doma. Prej jsem neměla k vodě ten správnej poměr. Pak jsem ale zjistila, že ten jeho poměr je drobet mladší, šikovnější, a to nejen jako háček. Tak šel, s loďákem a kytarou, na kterou mě vlastně utáhnul.

Děti jsme neměli, a tak zase občas vyjedu a vzpomínám. Někdy tady i někdo přespí, ale to jsou jen zdravotní epizody. Tak Wald to má za sebou. A takhle blbě. Víš, že mi ještě předloni poslal k vánocům lístek?“

Pak se odmlčela a oběma nám jistě šel v hlavách stejnej signál. Byl jsem si vědom, že jitřit tyhle vzpomínky není zrovna vhodný, ale potřeboval jsem se pár věcí dozvědět. Nechala si to celý podrobně vysvětlit a pak sáhla do šuplete pro velkou bichli.

„Ted’ už si nic nepíšu, ale tenkrát jsem dělala Jezdcům kroniku. Snad tam něco objevíme.“

Kronika byla plná fotek i popsaných stránek. Většinou to by stejnej rukopis. A nikde nic. Obyčejný zážitky z vandrů, pár písniček, a dokonce i moje básničky, co mi vycházely v Mladáku.

„Tenkrát jsme hodně jezdili do Supejch. Tam ve skalách jsme hajnému párkrát udělali nějakou brigádu a vypadalo to, že nás tam někde nechá postavit sroubek. Jenže hajného vyměnili a my utřeli.“

Listoval jsem kronikou a pořád nic.

„Side, mě něco došlo,“ vyskočila najednou Ponka a šla zavřít okno, kterým sem vnikal kravál od trolejbusů a autáků. „To jsme ti jednou s klukama zmeškali vlak, a když jsme tím dalším dojeli do Teplic, čekal nás Wald v hospodě. Kde taky jinde, žejo? Seděl u stolu s takovým divným klukem, ten byl voblečenej celej v černým, místo domovenky měl jen takovej vybledlej kus hadru a na hlavě černej stetson. Wald měl před sebou pivo, ale ten černej asi tři frťany od kořalky a pořád se něčemu chechtal a něco do Walda hučel.“

„Měl rezavý fousy?“ vyhrkl jsem a čekal, co z ní vypadne.

„Tak to ti nepovím, hele, vždyť je to nějakých patnáct let, ale myslím, že ne. Rezavejch bych si určitě všimla. Můj bejvalej je měl

taky do rez. Wald, když nás uviděl, hodil pingloj drobný a hned jsme mazali na camp. To se ví, kluci držkovali, že si chtěli dát škopek, ale on byl nesmlouvavej. Že prej s takovým blbečkem seděl už dost dlouho. Hned za vesnicej nás ale zastavili policajti a chtěli občanky. Jako kdy a kam jsme přijeli, kde budem na noc a takový ty obyčejný otázky, jak už to chodilo. Nebylo to nic divnýho, ale kousek pod Bižárnou zas! Druhej den nám hajnej prozradil, že nahoře chtěl někdo starýmu Lojzkovi vybrat chalupu, a když na něj náhodou Lojzek narazil, vzal ho po hlavě nějakým boxérem či co. Von tam totiž bydlel skoro celej rok sám, dělal ve skalách průvodce, a jen když byla krutá zima, sešel dolů do vsi, kde mu v baráku bydlel syn. Lojzek pak měl říct, že to udělal nějakej čundrák, ale že ho pořádně neviděl, protože v chodbě byla tma. Nás to tenkrát moc udivilo, protože to byl takovej dobrák, když lilo, tak jsme k němu zalezli do stodoly, a ještě nám ráno uvařil čaj nebo nalil dvojku rybízáku. Ten uměl dělat jako málo kdo. Tenkrát se Wald děsně navztekal, nikomu ale nechtěl nic prozradit, ráno se zabalil a jel bez vysvětlení domů. Ve čtvrtek na slezině nám jen mezi písničkami povídal, že byl za Lojzkem v nemocnici, že už je skoro v cajku a ten gauner, co se hlásí k trampům, pude do lochu.“

Trpělivě jsem čekal, co bude dál, a měl obrovskou chuť na cigáro. Jako kdyby mi četla myšlenky.

„Nedáme si cigaretu?“

Vytáhla z příborníku načatou krabičku a nabídla.

„Když jsme se pak časem stavovali u Lojzka a přáli mu k jeho uzdravení, moc Waldovi děkoval. Tenkrát jsme mysleli, že jako za tu návštěvu v nemocnici. Pak jsem časem poznala Jackiho a bylo po ježdění s Jezdcema. Ale to už je jiná historie. Tak co, pomohlo ti to?“

Přikývl jsem. Bylo toho víc, než jsem doufal. Kafe bylo dopitý,

a mě se vůbec nechtělo odejít.

„Nepůjdem se někam projít?“ zeptala se Ponka a já byl zase z těch jejích reakcí na větví. Co se týkalo ženský nelogičnosti, tak tomu jsem se po rozvodu zdařile vyhejbal.

Šli jsme. Podél silnice až k Labi, kolem Loďárny, na kterou se Ponka zamračila, a cestou jsme žvanili o psech a koních.

Když se blížil večer, chtěla mě má „dávná“ známá pozvat na večeři. Že prej něco ukuchtí, třeba lečo, co jí zylo z minulýho vandru, ale chleba že bude tvrdší, prej ho v tom zmatku zapoměla koupit. Měl jsem v kapse ještě nějaký prachy, co jsem plánoval utratit na vandru s koněm, a tak jsem se nakonec ujal pozvání já. Seděli jsme v Grandu, cpali se medajlonkama se žampionovým sosem, pili značkové červené a kouřili imperialistický cigára.

„Takhle jsem se nepoměla, ani nepamatuju,“ pronesla požívačně a objednala si ještě jeden pohár.

Když jsme odcházeli a hned na ulici se vzali za ruce, zeptala se:

„Jdeš ke mně?“

Zavrtěl jsem hlavou. Ještě mi jel domů domů poslední courák, a já chtěl hned ráno zajít u nás ve městě na esembáky, pod který spadal okrsek Skal.

„Tak někdy jindy,“ pronesla potichu, pak se chvilku hrabala v takový tý brašniče, co nosej ženský všude s sebou a podala mi kousek papíru s pětímístným telefonním číslem.

„To mám do práce a dělám do dvou.“

Otočila se na podpatku a odcházela noční ulicí pryč. Dost pochybuju, že na trolej, pořád to byla ještě trampka. To já už o sobě říct nemohl.

Kapitola osmá

Mladíček s brigádyrkou, který seděl v kukani, si mě dlouho pdezřívavě prohlížel. Pak zvedl telefon a kamsi zavolal. Dveře zabzučely, a za nimi čekal pán v saku a kravatě. Byl se mnou ale brzo hotovej.

„To, občane, vykradený chalupy ve Skalách jsou na denním pořádku a vy navíc chcete něco, co bylo před deseti lety. To už je dávno založený v archívu a tam jen tak někdo nemůže. A vůbec, proč že to chcete vědět?“

Vymyslel jsem si honem něco o strýčkovi, co mu ta chalupa patřila, a koukal se zdekovat. Přece mu nebudu věšet na nos své nepodložený úvahy. Venku byl patřičnej srpnovej pařák, a tak jsem vypadl kousek za město a stopoval autáky mířící směrem do hor. U Ervína jsem byl za dvacet minut a první moje cesta vedla do stáje. Janek byl v perfektním stavu, ve žlabu čerstvá tráva, hříva spletená do copánků. Netrpělivě stepoval, jak moc chtěl ven.

„Dočkáš se, divochu, dočkáš, jen ještě musím za pánem domu.“

Chalupa byla dokořán, ale Ervín nikde. Zašel jsem ke kotcům, kde na mě ňafali Ervínovi němečtí ovčáci, a chvílku se s nimi mazlil. Pak jsem pustil Argona, psího kmeta, kterej vyrazil přímo do zahrady. Šel jsem za ním. Ervín s hráběma v rukou rázoval po svých latifundiích a sušil seno. Když mne zahlíd, vytáhl z konve na zalejvání jedno lahvový, otevřel ho zubama, až mi zatrnulo, a mlčky mi ho podal. Pak jsme obraceli společně a já se těšil tou vůní a množstvím sena, který jsem musel mít nutně na zimní měsíce pro Janka. Když bylo hotovo, sekli jsme sebou pod strom do stínu.

„Jedeš ho vyrajtovat?“ zeptal se Ervín skoro zbytečně. Jako kdyby nevěděl. „Včera jsem ho pustil navečír po zahradě a vyváděl jak králík,

to jste moc na těch horách nepobyli. Víš něco novýho?“

Trochu jsem ho uvedl do obrazu, ale né zas moc, aby si nedělal vrásky.

„Ted’ se pojedem trochu projet, musím si to dát v hlavě mírně do pořádku.“

Zabručel a hodil si triko na obličej, aby ho neotravovaly mouchy.

Janek se opravdu na projížďku jen klepal. Vedro nevedro, klusal se mnou po lesní cestě a já s požitkem čichal pach koňského potu. Kousek před vesnicí jsme ale zastavili a dali si pohov. Kůň se začal pást v jezeďáckým a já vytáhl z kapsy krabičku kentek, co jsme včera kouřili s Ponkou. Copak asi dělá? Určitě sedí v blbý kanceláři a závistivě kouká z vokna, jakej je to dneska americkej den. Musel jsem myslet na ni, na Walda, i na smutnou Janu kdesi v horách, a vůbec nic chytrýho ně nenapadalo. Jedině snad! No jasně, když byl ten rezatec ve vandráckým, musí ještě alespoň sem tam jezdit ven. Takže ho můžu najít sedět někde v hospodě u piva nebo u některýho ohně. Janka nechám na starost Ervínovi a hned v pátek, a to je zejtra, vyrazím sám na vandr. A proč vlastně sám? Ponka přeci jezdí, a tak proč by to nešlo ve dvou? Ještě dneska jí zavolám! Ervín nebyl moc nadšenej, koukal trochu nešťastně a hudroval.

„Jinýmu bych se na to vysral,“ prohlásil svou jadrnou sedláckou češtinou, „ale že seš to ty, to budu vokolo něj zas skákat a přijdu pozdě na mariáš. No dobře, ale aby to nebylo moc často.“

Ujistil jsem ho, že né, a šel se s Jankem rozloučit.

Kapitola devátá

Vlak od Hradce měl třicet minut sekuru! Včera jsem volal Ponce, ale moc nadšeně to nebrala. Že prej slíbila přijet kamsi na potlach a nerada sliby neplní. Kdyby teda náhodou přijela, bude sedět v posledním vagoně a že se uvidí. Přeshlapoval jsem na peróně jako puberták a zrovna tak mi bylo po těle. Pořád jsem si nechtěl přiznat, že jsem do té krásný ženský udělanej. Je přeci jen o kousek starší, takovejch jako já může mít tři plný ešusy, nechce se vázat, já vlastně taky moc né, ale...

Ze zatačky před stanicí se vyřítíl vlak, zvaný zasklená okurka. Pár vagónků a z posledního - mává Ponka. Rychle jsem našel, zalomili jsme si palec a sotva jsme se rozjeli, dal jsem jí pusu.

„Copak, copak, odkdy líbá Šerlok svého doktora Wocna?“

Hlas zněl káravě, ale v očích byly vidět ohníčky smíchu.

„Od té doby, kdy má slovutný doktor ty nejkrásnější dlouhé vlasy, co jsem viděl za poslední pětiletku,“ snažil jsem se kontrovat, „a taky jsem děsně rád, že jedeš. Do poslední chvíle jsem tomu nevěřil.“

„Copak tě můžu nechat v té šlamastice samotnýho? A taky si myslím, že jsem to Waldovi tak trochu dlužná. Nikdy mi nedal ublížit. Navíc je dost možný, že starej Lojzek ještě hospodaří ve svém království a mě určitě pozná. Stavíme se u něj, né?“

No to byl nápad! Že já na to nepřišel už včera v lese. Když mi esembáci nechtěj nic prozradit, určitě se k tomu dá pohnout člověk, kterej byl příměj svědek. Dostala druhou! Pusou. Ani moc nenamítala.

Z vedlejšího vagónu zazněly kytary.

„Nepřesednem si?“ řekla a už si brala usku přes rameno.

Šel jsem bez nadšení za ní. Tak v nejbližší době nebude z líbání nic. Vedle sedělo asi osm trempů a třískali do kytar jak zbláznění.

„Ahoj,“ ozvalo se nám v ústrety a už dělali vedle sebe místo.

Kytáristi mlčky kývli hlavou a zase znělo:

„Kam zavoláš, když ti dávno v hrdle vyschnul hlas...“

Přesně jako tenkrát, když naše parta jezdila vlakem a né autama, když jsme měli „bůra v kapse, pingl přes rameno...“, před náma byl letní víkend s vůní borovic. Vážně jsem zapomněl, jaký to bylo bezvadný, když si spolucestující poklepávají nohou do neumělých rytmů a kolemjdoucí průvodčí si notuje Jesse Jamese. V poslední době jsem znal jen zaprášený jeviště, šatnu se studenou vodou, spousty kiláků ve starým tráboši, dohady o cestákách a pár písniček v repertoáru o tom, jaký to bylo, když jsme ještě jezdili. A snad pár trampskejch básniček, ale ty jsem chodil psát kousek za svou panelovou jeskyni, do lesa, co začínal hned za sídlištěm. Zní to možná nostalgicky, ale tohle mělo a má pořád lepší šťávu. Kluci dohráli a začalo představování. Zapamatoval jsem si asi jen dvě jména, ale pozorně si prohlížel tváře. Žádněj neměl rezavý vousy. Paráda. Kousek za Kvíčerovem, jak se v kraji říká Polici, jsem to už nevydržel a vytáhl svého odřenýho šnajfra, kterej ještě opravdu pamatoval ježdění vlakem, Lužnici, ohně na Kladským pomezí, ale jinak visel pietně na zdi mýho bytu. Na pódiích jsem se předváděl s originál Yamahou. Nejdřív jsem dal nějakýho Samsona, a kluci zavejskli nadšením.

„Byli krásný naše plány...“

Ponka se na mě divně zahleděla.

„To mělo bejt pro mě?“

Usmála se a cvrnkla mě do nosu.

Když jsem začal hrát jednu ze svejch nejznámějších, kluci se snažili držet se mnou krok v akordech, ale nakonec toho nechali. Už jen zpívali. Pak mi jeden povídá:

„Hele, kámo, je to tam trochu jinak, navíc tam není tolik akordů, já ji mám tady napsanou přímo od Sida.“

Zvedl jsem oči v sloup, a Ponka se bohapustě rozchechtala. Asi se přeslech, když jsme se představovali. Ale to se stává. Poslušně jsem spustil nějakýho Ryvolu, a byl klid. Za pár minut vystupujem. Nádraží v Teplicích bylo plný zelenejch lidiček a ještě plnější barevnejch horolezců. Všichni čekali na ten jeden vagónek, co nám určilo ČSD k přepravě do Ádru. Zamyšleně jsem se kouknul po Ponce. Taky neskákala nadšením.

„Nepůjdem šourem na Bižák, a do toho Ádru zejtra?“

Byl pátek večír, a nebylo kam spěchat. Vyhnuli jsme se asfaltce a zašli na lesní pěšinu, která jde přímo až nahoru a na rozdíl od silnice nesmrdí a nejezděj tam auťáky. Když se před námi objevilo jezírko, překvapeně jsem se zastavil. Celý okolí včetně Zámečku bylo jiný, chyběly stromy, přebývaly chaty a ploty - zkrátka děs. Obešli jsme celej ten areál a pomalu jsme se nezmohli na slovo. Ještě jednou jsme se ohlédli a začli stoupat nahoru do skal. Tam někde byl kemp Nebeskejch jezdců.

Kapitola desátá

Za půl hodiny jsme stáli na místě. Zarostlej kruh ohniště, vybledlá srnčí lebka na větvi smrku, pár kamenných sedátek, to bylo všechno, co zbylo ze slávy jedný trampský osady. Ponka pohodila usku na zem a pomalu obcházela tábořiště uprostřed šedivých, mechem obrostlých skal. Abych nerušil její rozjímání nad chvílemi, který tady strávila, odepnul jsem felínu a sklouznul po jehličí o pár metrů níž k potoku pro vodu. Když jsem se vrátil, hořel v kruhu oheň a Ponka krájela cibuli a buřty,

který pak napichovala na klacek a vyráběla vandrácový ražniči. Až se mi sliny sbíhaly.

„Čaj nebo kafe?“ prohodil jsem, ještě než byla voda vylitá do ešusu.

„Čaj s rumem,“ odpověděla Ponka a vytáhla ze žracáku placatku cestovního dámského likéru.

Zase jsme si spolu debužirovali, jen prostředí bylo kapánek jiný a mé duši milejší. Pomalu se začalo stmívat, tady ve skalách přichází tma vždycky dřív a velebněji. Dříví bylo všude okolo dost, a tak jsme seděli a moc toho nenakecali. Po strašně dlouhý době jsem jen tak civěl do ohně a musel akorát tak přikládat a vzpomínat na všechno možný, ale taky na Janka, jak mu Ervín hodil pár hrstí otavy, a teď sedí u mariáše, jak tam nahoře v kopích je Jana sama a určitě brečí, když si vzpomene na Walda. Ponka jakoby četla mé myšlenky.

„Taky na něj musíš myslet?“

Přikývl jsem, ale mlčel dál. Nechtělo se mi rušit to praskání suchejch klacků v ohni, ani zurčení potoka o pár metrů níž. Bylo to najednou pro mě moc vzácný.

„Ráno skočíme do Záboří a zkusíme štěstí u Lojzka, seš pro?“

„Proč né,“ prohodil jsem, aby si nemyslela, že s ní nechci mluvit. Seděli jsme sice každé na jedné straně ohně, ale najednou mi byla děsně blízka. Zvedl jsem se a šel se posadit vedle ní.

„Já vím,“ řekla, „je mi taky smutno, ale to přejde, uvidíš.“

Vzal jsem ji kolem ramen a ona se ke mně přitiskla. Chvíli jsme seděli bez hnutí. Pak vyskočila, vytáhla ze žracáku ručník a s baterkou seběhla k potoku.

„Zatím udělej ležení,“ ozvalo se ze zdola, a tak jsem poslechl.

Srpnový nocí bejvaj krátký, ale tahle byla snad nejkratší v mém

životě. Už dávno jsem zapomněl, jak chutná milování pod hvězdnou oblohou, co dokážou něžný dlaně zkušené ženy, že když oba dosáhnou vrcholu ve stejný okamžik, smí se bez ohledu na okolí vykřičet ta slast do noční tmy, jak je krásný ženský tělo ve světle ohně, který hřeje a zároveň dává inspiraci k novým a novým objevům a zázrakům. Né, naše noc lásky se nedala ani setinou rovnat k mým současným sexuálním hrátkám na zadních sedadlech autáku, ke krátkodobým střetnutím na hudebních seancích v anonymních garsonkách, nebo k unuděným kráskám, který se občas zjevily v mý panelový jeskyni. Tohle bylo živočišný setkání dvou spřízněných duší a těl. Když svítalo, leželi jsme přikrytý mým péřákem a kouřili společnou cigaretu. Oba jsme měli asi stejný pocity, protože řekla:

„Víš, že jsem si nemyslela, že tohle ještě někdy prožiju?“

Zvedla se na lokti a zadívala se mi do očí.

„Ale teď budeme trochu spát, protože jinak se tu umilujem k smrti. A máme toho před sebou ještě dost.“

„Čeho? Milování?“ prohodil jsem a pocítil, jak po ní zase toužím. To snad nebylo normální.

„Toho taky. Ale mám na mysli i všední věci, jako třeba pátrání po rezatci. Tak spát...“

Naše ústa se setkala, a když slunce vykouklo nad protějším údolím, spatřilo, jak se naše těla znovu a znovu propadají jedno do druhého.

S prvním paprskem, kterej se zabodl do její hřívky, vykřikla rozkoší a vzápětí jsem cítil její zuby na mém krku. Ó pane Oscare Wilde, jak moudrý byl váš výrok, že: „Rozkoš, to je jediné, co je hodno nějaké teorie!“

Kapitola jedenáctá

Za pět minut poledne mne zastihlo sedět nahýho v potoce a plecháčem si dávat tu nejfantastičtější sprchu. Únava a nevyspání ze mě spadly a měl jsem obrovskou chuť na pořádný kafe. Když jsem odcházel k potoku, Ponka ještě spala, ale teď přicházela dolů strání, jak ji pámbu stvořil, rozcuchaná a krásná. Zůstala stát na břehu mlčky a udiveně kroutila hlavou. Když jsem na ni vyšplejchnul plecháč ledový vody, zaječela až spadlo pár šišek ze smrků. Vrhla se na mě a začalo vodní pólo. Pak jsme se navzájem osušili jejím miniručníkem, sluncem a nějakou tou pusou. Než jsme se na kempu oblíkli, začala se vařit voda v ešusu a kafe bylo na světě. Chutnalo líp jak v celém Grandu.

„Tak co teď, lásko,“ zeptal jsem se, když bylo sbaleno, a lenivě jsme se povalovali na dlouhovlasý trávě, která se táhla po celém údolí a voněla létem.

„Pěkně se zvedni a nechrápej, bágl na záda a mažem dolů k jezírku. Odtud je to k Lojzkovi slabej kilák. Už jsme toho prolenošili, myslím, dost.“

„Prolenošili? Takhle bych chtěl lenošit půl života,“ prohlásil jsem.

Sneslo se na mě krupobití pohlavků a lehkých kopanců do hýždí.

„Erotomane!“

Pak si hodila usku na záda a mně nezbylo, než ji napodobit. Scházeli jsme pěšinou dolů, byla sobota odpoledne. Na to, že jsme byli na vandru téměř čtyřiaadvacet hodin, jsme toho stihli sice dost, ale nic, co by objasnilo Waldovu smrt. Skoro jsem si začal dělat výčitky svědomí. Na břehu jezírka stálo žlutý garde a slunící se rodinka se povalovala na dece. Hlava rodiny nabírala do kýble vodu, přidávala odměrku šamponu a začala leštit kapotáž.

Ponka řekla:

„Tak to tady taky nebylo zvykem. Seřvem je?“

Zavrtěl jsem hlavou. Když vyženem tyhle, přijdou další. A my máme podstatnější starosti. Však je jednou nějaký ochranář načape.

Cesta vedla okolo jezírka mezi polema, minula ohradník s ovčema a jedním zarputilým beranem a mířila pod les, kde se krčila malebná chaloupka, na jejímž dvorku sekal starší člověk bytelný špalky na úhledný polínka. Na studni s okovem se slunila černobílá míca, okolo pobíhalo pár slepic a černej voříšek nám vyběhl naproti. Upozorněn jeho štěkotem, pán domu zatnul sekyru do špalku a zaclonil si dlaní oči. Ponka přidala do kroku a sykla směrem ke mně:

„Je to von, přece jen to je Lojzek!“

Došli jsme až na dvůr a Ponka zůstala stát dva metry před starým pánem.

„Ahoj, Lojzku, poznáváš mě ještě?“

„Ahoj, ahoj,“ brebentil stařík a začal moji kamarádku obcházet, „počkej moment, no jasně, ty jsi ta kalupinka, co jezdila s kucíma tady na skály, jak jen ti říkal, ňáko indiánsky, né? Už vím, že ty si ta Ponka? Jezdila jsi s Waldem a tou jeho eskadronou, jo, jo, už jsem doma, tak jen pod' dál. A kdopak je tohle?“

Nedočkavě se na mě zahleděl. Pak ale zklamaně povídal.

„To není Wald, že né, víte, přátelé, už mně ta paměť neslouží, a ani ksichty si moc nepamatuju, ale to nevadí, jen pod'te dál, otevřu vám pivo. Ste moc hodný, že ste si na starýho dědka vzpomněli; ke mně už moc lidí nechodí, žiju tady na tom vidrholci jako kůl v plotě...“

Děda mlel tu svou a strkal nás před sebou do síně, kde byl najednou fantastickéj chládek. Ve světnici poklizen, na velkém dubovým stole stála mísa s hruškama máslovkama, na zdi pár svatejch

obrázků, který sousedily s vypálenějma plackama. Na tý největší, se vzpínajícím se koněm, bylo vypáleno: Lojzkovi - Nebeští jezdci.

Děda se přišoural ze síně a v rukou svíral tři láhve desítky. Orosený, jako kdyby je vytáhl z mražáku. Pochválil jsem to.

„Jo té víš, tady v tý dřevěnici je sklep přímo ve skále, tady mi vydrží i maso přes tejden,“ zachichotal se. „Je libo čvaňháčka?“

Z kapsy kalhot vytáhl krabičku viržínek a nabízel dokola. Odmítli jsme a sáhli po spartách. Nastala pohoda přímo zánovní. Lojzek furt něco brebentil, jak to dole u jezírka jde s přírodou z kopce, jak mu přidali na důchodě, a co dělaj ty a ty známý. Podíval jsem se na Ponku a viděl, že se jí ale vůbec nechce do toho, za čím jsme přišli.

„Lojzku, víš, přišli jsme, já jsem, tedy byl jsem,“ koktal jsem jak študák u maturity, „no, Wald umřel a my jsme sem přijeli, jeli...“

Děda mě přestal poslouchat a kouknul se po Ponce, která civěla nepřítomně z okna.

„Tak Wald už není,“ pronesl do ticha a ze starejch očí mu vyhrkly dvě velikánský slzy. Zhluboka jsem se napil ledovýho piva a několika větami vyličil chalupníkovi Waldův konec. Vysmrkal se do velikýho kostkovanýho kapesníku a hřbetem ruky si otřel oči.

„Do prdele, proč to musí vždycky potkat mladýho, proč to třeba nepotkalo mě. Dyk já už to mám všechno překlepaný a nikde nikoho. Děti měl?“

Zavrtěl jsem hlavou.

Pak začala mluvit Ponka. O tom, jak se nám to celý zdá divný, jak není logický, aby kůň takhle kopl svýho pána, jak byl Wald vyšinutej od tý doby, kdy ho navštívil ten rezatec...

Lojzek poslouchal a mlčel. Chvíli přemýšlel a pak se dlouze zadíval na Ponku.

„Ty myslíš, kalupinko, že by jako tenkrát ten, no jak mě tady majznul a Wald ho šel nahlásit...“

„Víte určitě, že ho Wald udal?“

Br, takový slovo, ale jak to jinak říct?

„Jo, jo, říkali mi to i policajti, když mě vyslýchali. Ten zmetek se mu někde v putyce pochlubil, a tak jim to šel hned říct. Pak byl za mnou v nemocnici a všechno mi vyličil. I to, že ho za dva dny chytli, a von se přiznal. Dokonce musel Wald k soudu, když jsem se uzdravil a zavolali nás tam. Když pak toho lumpa vedli kolem nás, myslím, že Waldovi i vyhrožoval. Ale co, to už si nepamatuju. Tak vy říkáte, že ho tam v těch horách navštívil. Vousy teda neměl, to ne. Klidně si je ale mohl nechat narůst, že jo?“

Lojzek se celej klepal, když nám tohle povídal, a já nabejval čím dál tím větší jistoru, že to bylo tak, jak si oba s Ponkou představujeme.

„Lojzku, nevzpomeneš si, jak se ten chlap menoval?“ zeptala se Ponka a nedočkavě se zahleděla na dědu.

„Jo, holka, to bude těžký, ale počkej, někde bych měl mít ve svejch lejstrech to předvolání.“

Pomalů se zvednul od stolu a začal hledat v kredenci papír, kterej nám měl možná dost pomoci.

„Je tady,“ zajásal Lojzek a mával nad hlavou pomačkanou předvolánkou.

Vyskočil jsem a vzal mu ten cár z ruky.

Ve věci předvolání svědka... na den... tam a tam... proti Janu Vlčkovi z Plátenic, okres Pardubice. Sláva, stopa je na světě a rezatec má jméno. Teď ho jen najít. Chtěl jsem se okamžitě sebrat a mazat na nádraží, ale pak jsem si povšiml Lojzka. Koukal dost nešťastně a povídal:

„To už chcete jít? Vždyť jsme si ještě nepokecali a dříví počká. U mě nikdo nebyl snad sto let. Ty mladý, co sem jezděj, tak ty většinou končej „Na rybárně“, co jí otevřeli, a ze Zámečku udělali sanatorium, tak sem pořád sám. Provádět už taky nechodím, už mě to zmáhá a lidi to chtěl všechno v poklusu, aby stihli oběd v Zátiší. A na to jsem dneska starej. Počkejte, namažu vám chleba s máslem a medem. Je pravej, domácí, tedy ten med, nosí mi ho hajnej z Teplic.“

A už se hrnul, jen aby jsme mu ještě neutekli. Tak jsme u Lojzka pobyli do večera, pomohli mu s dřívím i přes jeho protesty, natrhali si na zahradě moře malin, přibalil nám tučet domácích vajíček, aby prej jsme nabrali barvu, a když jsme se s ním navečír loučili, věděli jsme, že se sem musíme podívat co nejdřív. Taky jsme museli slíbit, že mu dáme vědět, až se dozvíme něco blíž o tragickým konci našeho kámoše. Těsně před odjezdem vlaků do obou směrů jsme stáli na peróně a kluci od Hradeckejch horolezců, já zase chtěl co nejdřív nastartovat tráboše a ject někam k Pardubicům, kde měl bydlet ten gauner. Pak jsme ale najednou seděli ve vlaku, kterej jel do města, kde bydlím, a stáli jsme před dveřma mýho paneláku. Ani si dneska nevzpomenu, jak k tomu došlo. Večer jsme strávili u kazet z mejch koncertů, prohlíželi jsme si fotky dávno „prošlé lhůtou“ a docela brzy jsme si vlezli do postele. Na spaní však ani pomyslení.

Ráno bylo moudřejší večera. K snídani jsme si udělali vajíčka od starýho Lojzka, nakrmili mejch pět pavích oček a uznali, že pokud Jan Vlček jezdí, je někde na vandru a nemá cenu ho hledat doma. Neděle byla před námi a pak dostala Ponka nápad, že by bylo dobré vidět mýho Divokýho Janka. Proč né, Ervín určitě vyspává páteční mariášovou seanci a Janek bude jen a jen rád. Tráboš nás vyvezl do kopců za čtvrt hodinky a už jsme stáli ve stáji. V baráku bylo ticho, jen psi občas něco

ňafli, když cejtili cizej pach. Janek na nás kulil svý velký oči a netrpělivě podupával. Než jsem stačil Ponku varovat před jeho láskyplným kousnutím, stála mu u hlavy a mazlivě mu třela tlamu. Čekal jsem, že vyjekne, ale vono nic. Kousnutí si nechával pro mě. Taky dobře.

Vyrazili jsme k lesům, Ponka v sedle a já vedl Janka za uzdu. Koukal jsem, že by potřeboval novou, ale čtyři kila jsou čtyři kila.

„Side, že nás necháš spolu projet, tohle je jen takovej čajíček,“ žadonila, ale mně se moc nechtělo. Znal jsem svýho hucula dobře a ten, když si vzpomněl, zastavil až v Krkonoších.

„Jezdila jsem u babičky na prázdninách na větším koni než je tenhle.“

Jsem měkkej. Když mizeli cvalet za první zákrutou, dostal jsem strach. Zbytečně. Za chvíli byli zpátky a oba v cajku. Ta holka je king.

„Fantazie, slyšíš, Side, úplná fantazie,“ hulákala, když seskočila ze sedla a začala trsem trávy otírat zpocenýho koně. Koukal jsem na ni jako v tranzu. Neznám ženskou, kterou by napadlo otírat koně, jen z něho sleze. Ponka taková byla. Sekli jsme sebou do stínu a nechali Janka, aby se popásal poblíž nás.

„Mám nápad,“ řekla Ponka a stýblem trávy mě začala šimrat pod nosem.

„Spím a vůbec, na nápady jsem tu já,“ odvětil jsem, a zlikvidoval pokus o tyranizování své osoby.

„Ale já mám opravdu nápad.“

„Jakej?“

„Prodám v Hradci byt a koupím koně.“

Překvapeně jsem se posadil.

„Ten byt je tvůj?“

„Jo, družstevní. Ještě mi utrhnou obě ruce.“

„A kde budeš bydlet?“

„Kde, kde, přece u tebe, né?“

„Zase jeden z případů, kdy moc tepla a pohybu škodí,“ řekl jsem a znovu se natáhnul pod strom.

„Ale já to myslím smrtelně vážně, chlapečku, nevím, proč bychom měli mít dva byty a jednoho koně, když obráceně to je mnohem účelnější.“

Znova jsem se posadil a zamračeně se na ni zahleděl. Ta ženská je nejen king, ale i cvok. Mimo jiné, dost příjemnej cvok.

„Jasně, koupíme si huculku a o hříbata se budem dělit. Poměrně snadnej zisk, né?“

„A že jsme tak smělej, co tady hodláš provádět za řemeslo, když můj příjem financí je dost nejistej?“

„Co, co, třeba si založíme soukromou detektivní kancelář a nebo budu zase prodávat. Nakonec jsem vyučená a tu sekretářku dělám, abych měla víc času. Hned zejtra dám výpověď.“

Večer odjela a v pondělí mi volala, že výpověď je podaná. Jak říkám, normální cvok.

Kapitola třináctá

Tejden utekl jako voda, ale místo pátečního vandru jsem musel vzít koncert někde v Ouholičkách a k Ponce jsem měl přijet až v sobotu ráno. Seděl jsem na pódiu a čvachtal vtipný řečičky mezi písničkama, dělal voči na holky v první lajně a koukal netrpělivě na hodinky, kdy s tím už jako praštím. Publikum bylo jasně tramský, řvali „umííí“ a málo plácali, některý věci zpívali se mnou. Pak byl konec, v sálu se

rozsvítilo, ale lidi furt ječeli o přídavek. Sáhnul jsem do strun a dal „Léta šedesátý“. Uprostřed písničky jsem ho uviděl. Seděl asi v osmý řadě a měl černou košili a klobou. Rezavý fousy mu trčely na všechny strany. I věk odpovídal. Dohrál jsem a praštil s kytarou do kouta. Než jsem se ale stačil prodrat k hlavním dveřím ze sálu, už ho nebylo nikde vidět. Já blb, mám chlápka na dosah ruky a nechám si ho zdrhnout. Vyběhl jsem ven před sokolovnu on tam stál. Stál v hloučku nějakých trampíků a nabízel z krabičky cigára. Došel jsem k nim.

„Hele, kamaráde, nešel bys na kus řeči?“

Překvapeně se na mě podíval, pak mě ale asi poznal a rozhlídnul se pyšně po ostatních. Pane, sám mistr písničkář s ním chce mluvit o samotě. Kluci zmlkli a závistivě pokukovali. Poodešli jsme za roh budovy a já najednou nevěděl, jak začít.

„Hele, nejsi ty Honza Vlček?“ povídám a docela se mi klepou ruce.

„Tak to si, Side, na omylu já jsem Peté, Peté z Černý řeky. Máme kemp hned pod Liticema, jinak Petr Zochr. Hele, nepřijel bys k nám na potlach? Kluci by čuměli, máme ho za tři neděle. Přijed', parde, bude kanada, mohl bys sedět v porotě na sólozpěvy...“

Ještě chvíli klábosil a já kejval. Jo, když to není Vlček, tak třeba přijedu. Nakonec jsem na tlachu nebyl asi pět roků a Ponka se taky chytne. Peté vodešel a já byl najednou utahanej jako kotě a měl jsem vztek. Kolik asi chodí po světě zrzavejch vousáčů?

Kapitola čtrnáctá

Přijel jsem k Ponce prvním ranním vlakem a dlouze zvonil. Nic se nedělo a já začínal mít pocit, že holky jsou na světě proto, aby dělaly

problémy. Už jsem se chtěl sebrat a zajet zpátky na nádraží, kde určitě prodávaj rum, když se pootevřely dveře a ospalej ksichtík mě pozval dál. Vypadala kouzelně. Rozvrkočená a v dlouhý noční košili, jak z filmu padesátých let. Jen kdyby tak nevrčela.

„Blázne, cvoku na třetí, takhle se jezdí za ženskou? Říkals něco o obědě a teď tu cvočíš ještě za kuropění. A to jsem zapomněla koupit kafe...“

Zacpal jsem jí pusu dlaní a odnesl na válendu. Pak jsem se šel osprchovat a probudili jsme se těsně před dvanáctou. Jen ten oběd nikdo neuvařil, a tak jsme skončili přeci jen na nádrží, kde měli guláš a bramboráky.

„V kolik to jede?“ zeptala se, jen co si otřela mastnou pusou.

Ačkoliv jsme o tom nemluvili, věděl jsem, na jakej vlak se ptá. Na Pardubice to jelo za dvacet minut. Dvakrát jsme přesedali a okolo druhý jsme stáli na peróně mezi polema a vpředu byly vidět střechy Plátenice. Tuctová vesnice, s kostelem a Jednotou uprostřed návsi. V Jednotě měli pivo a utopence. Odmítli jsme oboje a dali si celou pixlu džusu. Hospodskej se tvářil nechápavě a celkem i nerudně. Na otázku, kde bydlí Jan Vlček, se zatvářil dost odmítavě, ale pak z něho vylezlo:

„Myslíte toho rezavýho, jak byl věčně na čundru a tu svou nechal i s děckama makat vokolo chalupy? Koupil to tu za pár šupů, střecha sotva držela po kupě a místo, aby na tom trošku máknul, nechal to skoro spadnout. Když mu ta jeho vzala roha k rodičům do Pardubic, prodal to nějakým hochům z Hradce a odstěhoval se. Kam? To vám, váženej, teda nepovím.“

Odkymácel se za pult, kde zalovil ve sklenici s utopencem a jednoho bez kousání polknul. Přesná charakteristika mého člověka. Dopili jsme džus a zalitovali, že jsme cestu neabsolvovali trábošem.

Kdoví, kdy zas něco pojede a slunce s pomalu plazilo za řadu topolů u místního hřiště. Když jsme vylezli před knajpu, opíral o zeď kolo strejda v teplákový bundě, ale v kšiltovce, co nosej pošťáci. Ponka nelenovala.

„Haló, pane, dobrej den. Mohli bychom se něco zeptat?“

Zázraky se dějí. Chlápek byl opravdu pošťák zdejší vesnice a Vlčkovu adresu věděl z paměti. Prej mu včera zrovna posílal nějaký korespondák.

„Heuréka,“ zajásal jsem a strčil dědulovi bůra na pivo. Okamžitě uposlechl rady a zmizel v oprejskanejch dveřích. Pak jsem se zadíval na krabičku od cigár, kam Ponka napsala ve zkratce onu adresu. Stejný okres a o dvě vesnice dál, než bydlíval Wald. Celej problém se zdál vyřešen. Jedině on měl zájem Waldovi oplatit těch pár roků, co seděl. Chodil ho vytáčet a jednou si vyčíhal, až byl Wald sám ve stáji a něčím ho praštil... Jenže. Copak jsou ty esembáci tak blbý, aby nepoznali ránu třeba sekýrou od kopnutí koněm? Šli jsme pomalu silnicí a najednou jsme byli ze vsi venku. Blížil se večer a domů lán světa.

„Nezkusíme stopa?“ prohodím, aby řeč nestála, ale je mi jasný, že tady jezděj auta jen v úterý a v únoru. Opět jsem se seknul. Auto, co jelo asi za půl hodiny, nás vzalo až do Hradce a skončili jsme u Ponky s flaškou vína a modrou obrazovkou. Když začala mírně uhozená detektivka, šel jsem si lehnout a četl si Medvídka Pú, než přišla Ponka celá rozklepaná a schoulila se mi do náruče.

„Prosím tě, co to dávali?“

„Ale něco od Francise, o mrtvole v dostihovejch stájích.“

Ještě dlouho jsem nemohl usnout a přemýšlel o tom všem.

Kapitola patnáctá

Akci, jak vyrazit z rezavýho Vlčka přiznání, jsme naplánovali na příští týden, a tak jsem se vracel domů, abych zavolal na agenturu kvůli kšeftům a hlavně taky kvůli Jankovi. Nějak jsem ho v poslední době zanedbával. Stihnul jsem všechno, ale do hor jsme stejně nevyjeli, protože Ponka musela k rodičům někam na Vysočinu, prej na sena. A tak jsem víkend strávil tak trochu podomácku, napsal dvě nové věci a hlavně jsme s Jankem rajtovali po okolí. Asi v úterý jsem našel v poště zvadlo na Černou řeku. Ještě v pátek jsem měl hraní kdesi u Turnova, ale v sobotu by to šlo. Na ty hory musíme mít stejně alespoň tři dny. Zavolal jsem Ponce a v sobotu ráno jsem ji vyhlížel z vagónu v Týništi. Když se vlak dal do pohybu směrem Litice, seděl jsem v kupé sám a byl mírně naštvanej. Buď jí to ujelo, anebo... no co, ženský. Už bych si taky mohl zvykat. Na camp mě dovedli tři kamarádi, kteří vystupovali ze stejného vlaku, a co bylo příjemný, žádný z nich mě nepoznal, a tak zatím neotravovali a byla pohoda. Kolem dvoumetrový hranice a stožáru se třema vlajkama se kupila hromada lidiček v zeleným a můj známý rezavý Peté rovnal na celtu asi dvanáct placek, které měly sloužit jako ceny k soutěžím. Alespoň my to tak praktikovali. Motivace je motivace. Šel jsem k němu a plácnul jsem ho. Zařval jako raněnej kanec a vyvrátil mi palec až k rameni.

„Ahóój, no to je senzace, že jsi přijel. Já tomu doposledka nevěřil. Kamarádi, Sid přijel,“ zaječel do širokýho okolí a bylo po pohodě.

První se ke mně přihnál stokilovej Drobeček a skoro mi přerazil sedum žeber, jak byl prej strašně rád, že mě poznává. A tak to šlo asi půl hodiny a já začal pochybovat, jestli se do úterka, kdy mám zase hrát, dostane palec pravý ruky do normální polohy a budu s ním brnkat basy.

Pak se začala hrnout křehká stvoření s cancákama, a má výmluva, že bych se taky rád někdy nadlábnul, byla umlčena opečeným buřtem, ešusem guláše, kafem v rozpáleném plecháčku, smaženicí z růžovek a navrch ovesnejma vločkama s čekuládou. Tak ty už jsem nezvládl. Navíc nemám rád, když trampstvo vykupuje ovesný vločky a já pak nemám co nasypat Jankovi do žlabu jako formu odměny, že mě i s mou nadváhou nosí na hřbetě. A tak jsem podepisoval, maloval, smolil a nakonec i trochu hrál, což se ale dalo čekat, když jsem pozvání přijal. Někdy odpoledne jsem se vydal sám jen tak po okolí, a když jsem se vrátil a posadil vedle potoka na balvan, kdosi mi zakryl oči.

„Nevím, nevím, nevím a poddat se dám až ráno,“ zažertoval jsem a nesnažil se zbavit jasně ženských dlaní. Copak o to, ctitelek tu bylo dost.

„No přeci já, ty buldozere dívčích srdéček,“ pronesl známej hlas a pak mi Ponka dala pusu.

Když jsem ji bral okolo krku, že jí to jako odvedu, zahlídl jsem chlápka, kterej stál opodál a zamračeně nás sledoval. Oddálil jsem své počínání a udiveně jsem se na něj zahleděl. Ani se nehnul. Ponka si všimla, kam se dívám, zrozpačitěla a povídá:

„Tohle je kámoš, včera se stavil a ráno mě přivezl aut'ákem, seznajte se.“

Vstal jsem, a jelikož jsem i dobře vychovanej, přistoupil jsem k němu a podával ruku. Zůstala viset ve vzduchu.

„Říkají mi Sid'ák,“ ještě jsem se pokusil o mečbol, ale odpověď byla jednoznačná.

„Karel,“ prohlásil a otočil se ke mně zády. Ponka se rozběhla k němu, ale co si říkali, jsem už neslyšel, neboť ani já nejsem splachovací, a tak co bych tu hledal. Jen jsem se ohlíd od ohniště po

těch dvou, odcházeli po lesní cestě někam dolů, kde zřejmě byl zaparkovanej aut'ák tohodle klikaře. Jednoznačně měl kliku. A nebo dvě. Nejdřív, že přivezl Ponku, a hned druhou, že jsem mu ji za tohle arogantní chování nekřápnul. Myslel jsem, že se vrátí jenom Ponka, ale za dlouhou dobu, skoro těsně před zapálením ohně, jsem je zahlídnul oba. Nesli si každej celtu na sezení, živě diskutovali a mávali rukama.

Zapálil jsem si cigáro a postával nad zkoušející kapelou, která pilovala na večír. Šlo jim to jak u Boha. Dva kluci a dvě hoky, z toho jedna zcela bez konkurence. Tý to šlapalo skoro jak Jíšový. Když si všimli, že je poslouchám, snažili se o sto šest. Dozpívali, dohráli a zvědavě se na mě zadívali. Jasně čekali, co já na to. Hodil jsem pár chytřejch frází, ale jednoznačně kladnejch. Pak se mi představili a ta, co se jí nejvíc červenaly uši a nádherně zpívala, se jmenovala Blanka, Když jsem jí zrovna nejvíc mazal med kolem pusy a zcela právem chválil, všiml jsem si, jak Ponka stojí za mnou a kouše si nehet na pravý ruce, To vždycky dělala, když začla bejt na něco našťvaná. Bylo mi jasné, kdože je tím objektem jejího našťvání, ale zlomyslně jsem ještě podotkl něco krásnejch holkách, který se mezi trampy vyskytují a navíc umějí zpívat. Pak už se to hrnulo všechno k ohni a já zkonstatoval, že i Ponka a její Karlík hodili celtu na druhou stranu ohniště.

Šel jsem si naladit kytaru, neboť jsem nemohl Petemu odříct zahrání Vlajky, abych nevypadal jako frajer. Když tramská hymna zněla do tmy a zavoněla smůla z pochodní, všechn ten šmír a napětí ze mě spadlo a bylo mi fajn. Pak už se začalo soutěžit a já měl plnou hlavu poznámek a bodování, který mi ještě s třemi staršími pardy dalo zabrat. Nedočkavě jsem čekal, až přijde na řadu má známá kapela a docela jsem se na ni těšil. Všechno bylo průměrný a tak jsem poposedával, až jsem se dočkal. Nastoupili a já se dozvěděl, že si říkají Slepá kolej.

Kapitola šestnáctá

První dvě písničky měly docela slušnej vodraz, snad jedno malý ujetí na vokálech, ale to jsem trošku zaujatě přeslechl a oba dva mý přísedící po něm ani nevzdechli a pochvalně si klepali prsty rytmus basy do desek sešitu. Třetí však byla unikátní. Blančin sólovej zpěv, pár opakovaček dvou mužskejch hlasů a ten text. Už předtím jsem se pídil po autorovi jejich písni a věděl jsem, že je to právě ona. Písnička vyprávěla o člověku, kterej přesně jako já, vyměnil všechno kolem za pochybnou slávu pódií, a časem je z toho divnej a stejská se mu. Mám rád písničky ze života. Houknul jsem s ostatními burácivý umíí a napsal si plnej počet puntíků k závěrečný debatě o umístění. Stačil jsem zaregistrovat, že oba pardi učinili totéž. Jak se dalo čekat, Slepá kolej byla jednoznačně první a hrdě si odnášela od ohně placku zvíci menšího kola od žebříňáku. Jelikož jsem jim pak po vyhlášení volný zábavy přišel gratulovat, musel jsem se na ni podepsat a obě dívky projevíly touhu mne políbit. Přiznávám, že polibek s Blankou trval snad o pár vteřin dýl, než bejvá v tomto případě zvykem, ale nepřikládal jsem tomu důležitost.

Když jsem se vrátil na svůj špalek, abych dál sledoval cvrkot okolo ohně, Ponka už na druhý straně neseseděla. Jen ten její Karel, a ten se neustále ohlížel do tmy, kde asi je. Docela se mi to jejich představení začínalo zajídat. Přijeli přece spolu, a tak proč já bych se měl chovat jako žárlivej manžel a odříkat si těch pár příjemností, co můžou člověka potkat na takovýmhle potlášku. Bafnul jsem teda tu svou šestistrunnou holku a spustil. Nejdřív těch pár svejch, pak Žalmana, Wabiho a to už se mnou ječelo asi padesát lidiček a dalších pár si se mnou slad'ovalo nástroje. Když jsem zahrál: „... i prvních ňader prvních polibků...“,

zpívali jsme najednou s Blankou sami. Bezvadně chytila druhý hlas a ostatní jen přizvukovali a basa podmazávala melodii. Bylo to boží, a možná i Kid'ák by uznale kejvnul hlavou nad interpretací tohohle svého hitu.

Pak se ale začalo notovat o Jese Jamesovi, Frenku Dlouhánovi a jemný nuance vzal d'as. Nenápadně jsem položil kytaru do futrálu a kousek poodešel, abych ten jekot slyšel s trochou odstupu. Sedl jsem si do strážky pod les a s patřičnou dávkou nostalgie se zahleděl do hvězdný voblohy. V podstatě - jako vždycky. Potkáš holku, je vám spolu fajn, ale jak jen začneš uvažovat trošku hlouběji - je to tady. Vůbec nic jsme si s Ponkou neslibovali, ale o to vážněji jsem to bral. A když už si našla jinýho, proč mi ho přijela předvádět jako medvěďák svého medvěda, a navíc si hraje na uraženou, když se bavím s jinou. Na rozdíl od ní, tohle byl zájem čistě profesionální, i když... Ale né, jasně jsem viděl, jak na ní ten blond'atej kytarista může nechat voči. Zrovna jsem se chystal zapálit si jednu z posledních žitánek, co mi poslal i s balíčkem strun kámoš Melton z Parísu, když vidím, jak někdo jde tmou nahoru. Podle figury a silueta dlouhejch vlasů je to ženská. Aha. Madam mi přichází dělat výčitky, a tak bych se měl buď zdejchnout a nebo si připravit pár argumentů do opozice. Ale když přišla na pár kroků, poznal jsem Blanku.

„Můžu?“

Něco jsem zabručel a poposedl. Normálně mě obešel mráz. Copak opravdu existuje telepatie?

„Nemáš cigaretu?“

Vytáhnul jsem záložní sparty a jednu jí nabídnul. Když jsem jí připaloval od svého cigára, neubráníl jsem se výčitce.

„Neměla bys ale kouřit, ten tvůj hlas si to nezaslouží a jednou

dopadneš jako já. Hlas zhrubne, hlasivky se budou muset víc namáhat a vydržeš toho čím dál méně.“

„Ne, neboj, vážně kouřím jen svátečně, vlastně jen když mě něco vyvede z míry. Tohle je první cigáro od maturity. A to už je skoro rok a něco!“

Hádal bych jí méně. Ale neudržel jsem se, abych se nezeptal:

„A můžu vědět, co že tě to dneska vyvedlo z míry?“

Chvíli mlčela a jako já předtím koukala do oblohy. Kouřila lačně a ohýnek na konci cigára jí nepravidelně ozařoval jednu polovinu obličeje.

„Asi bych ti to neměla říkat, ale zas bych to dusila v sobě... Myslím, že jsem se zamilovala.“

„Ale,“ poznamenal jsem a čekal co bude. Nebylo nic.

„Snad né do toho blondáka, co si na strunách div neudělá uzle, jak válí?“

„Ne, to jsi, Side, vážně na omylu. On si sice myslí, že spolu chodíme, ale takhle já si lásku nepředstavuju. Hrajeme v kapele, chodíme na koncerty jinejch kapel, jezdíme ven, a on si na mě dělá jen velký nároky. Nikdy mezi náma nic vážnýho nebylo, sem tam nějaká pusa, když máš náhodou radost ze života, nebo když se dlouho nevidíte, ale on si to pořád nenechá vymluvit.“

„A kdeže ho máš právě teď,“ dost nejistě jsem se zeptal a kouknul se dolů k ohni.

„Šli se s Lobem napít do auta vodky, to jako aby nepohoršovali zdejší osadníky, který to neradi viděj. To je další věc, proč mi jde na nervy. Pije v poslední době čím dál tím víc.“

Pane jo, pomyslel jsem si jako kdybych toho neměl sám dost, ještě budu dělat vrbu holce, která se mi po čertech líbí.

„Směl bych teda vědět, kdo je ten šťastnej, do kterýho jsi se zaláskovala? Třeba by to měl vědět, né?“

Asi jsem si o to říkal.

„Do tebe.“

Prásk! Meteor jako prase udělal čáru po obloze, ale kde skončil, jsem si už nestačil všimnout. Líbat uměla, to se musí nechat a vůbec mi to nebylo nepříjemný. Až se mi z toho ježily vousy. Ale kdykoliv jsem se snažil slovem rozumově myšleným jí vysvětlit nerozumnost našeho podnikání, pokaždý mě umlčela její ústa. Nakonec jsem ji vzal za ramena položil vedle sebe do trávy. Povolila, snad si myslela, že hodlám pokračovat v týhle jednoaktovce chlapským způsobem. Odhrnul jsem jí vlasy z čela a z blízka se jí zadíval do očí. Zavřela je a lehce mne kousla do předloktí. Pak si zasunula moji dlaň do rozepnutého výstřihu košile, kde jsem cítil už jen hebkost její kůže. Tady šlo vo hubu. Prudce jsem se posadil a zapálil dvě cigarety. Když jí ohníček na konci ozářil opět půl obličeje, zahlídnul jsem, jak jí po tváři teče lsza. K tomu nebylo potřeba komentáře.

„Pojď,“ povídám, „půjdeme se projít.“

Vzal jsem ji za ruku a pomohl vstát. Šli jsme vedle sebe mlčky a až po chvíli se zeptala.

„Side, proč mě nechceš?“

Co se dá na takovou otázku odpovědět.

„Protože by to neprospělo ani tobě ani mě. Jsem teď ve stavu, kdy mám závazky k někomu jinému a dokud se to nevyřeší, ať tak či onak, nemůžu se pouštět do dalšího vztahu. Víím, že by to bylo s tebou krásný, ale ode mne by to byla sviňárna. Snad to jednou pochopíš.“

Pomalu jsme se vraceli k ohni a já mohl těžko zabránit tomu, aby se mě Blanka nedržela za ruku. Slíbil jsem jí, že jí někdy zavolám a že

si třeba půjdeme někam sednout. To všechno se slíbit dalo. Víc nic. Když už jsme vyšli z lesa ven, oslnilo nás světlo velký šajnovačky.

„Tak tady jsi,“ vštěkl hlas ze tmy a já přesně věděl, co bude následovat.

„To se to svádí kamarádům jejich holky a pak máme plnou hubu kamarádství a ještě o tom skládáme písničky.“

Tohle vypadalo na pěkný průser.

„A to se ještě vodí za ručičku... Koukám, že si pán mistr koleduje o přeshubu.“

„Víš co, kolego, přestaň nám svítit do ksichtu a třeba si nech něco vysvětlit, než mě začneš třískat. Já se bránit totiž nebudu, za prvé nemám proč a to je myslím dost pádný důvod a za druhý si nechci zmrzačit prsty, protože mě živěj. A tobě bych to doporučoval taky, jsi na tu kytaru totiž mnohem lepší než já.“

„Řečičky, přece mi nechceš nakecat, že jste se v tom lese modlili?“

„To teda nechci, ale třeba jsme si povídali o muzice a taky o tom, jak Blance vadí, že místo aby jsi s ní seděl u ohně, chodíš potají chlastat do auta. Nejdřív by jsi se měl zamyslet nad sebou a pak podezírat jiný.“

Vlastně jsem ho litoval, a tak mi ta troška lhaní šla přímo do srdce. Jenže to jsem nepočítal s Blankou.

„Jasně,“ hulákala na něho, až nám konečně i přestal svítit do obličejů. „Jsi normální máčo a jediný co umíš, je trochu hrát, jinak už bych dávno s váma skončila. A taky jsem Sidovi řekla, že ho miluju víc, než jsem kdy milovala koho jinýho. Jenže on je na rozdíl od vás všech alespoň kus chlapa, kterej si to nevysvětlil tak, jak vy to umíte. A to tvoje špehování mi už taky leze krkem. Takže, milej Same, tohle je konečná. Končím nejen s tebou, ale i s celou tvou slavnou Kolejí.“

Můžeš si od zejtra hledat jinou zpěvačku.“

Ječela, až ze stromů padalo jehličí. Pěknej trapas. Pak se rozběhla k Samovi, vytrhla mu baterku z ruky, zahodila ji někam do lesa a sama zmizela ve tmě.

„No vidíš, troubo,“ řekl jsem tiše a přistoupil k němé postavě. „A teď mi můžeš napráskat.“

Místo toho se rozběhl směrem, odkud jsme přišli, a nic nedbal na můj volání.

Kapitola sedmnáctá

U ohně už mezitím probíhalo veselý vyprávění a tak byl náš hlasitý projev na kraji lesa přehlušen výbuchy smíchu stovky trampů. Když jsem se posadil na svůj pařez, přistoupil ke mně Peté.

„Kde jsi se flákal, Side, každou chvíli tě tu někdo sháněl. Nějaký problémy?“

A zadíval se směrem, kde Blanka něco vysvětlovala svým kamarádům z kapely.

„Jo, něco by se našlo,“ odvětil jsem a napil se čaje z kolemjdoucí felíny.

„Dost mě to mrzí, ale mám vážně pocit, že v tom nejedu. Bude nejlepší, když se sbalím, a vymáznu pryč.“

„Co blbneš, jestli je to kvůli Samoj ze Slepý koleje tak to si nedělej vrásky. To je skoro na každým vandru. Von je blázen a ještě k tomu žárlivej. Jak se někdo s Blankou jen trochu dýl zakecá, už hraje velkou komedii. Je s tím známej pomalu na všech osadách, kde kdy hráli.“

Mávnul jsem rukou.

„O to nejde, to by člověk i chápal, ale dneska to dožralo i Blanku

a chce s nima definitivně skončit. A já bych nerad, aby si i ostatní mysleli, že jsem k tomu dal příčinu.“

„Pane, tak to je vážnější. Nevíš, kde Sam je?“

Řekl jsem mu to.

„No tak jestli chceš opravdu odejet, tak ještě něco brnkni, bereš?“

Co by ne. Když jsem se dal do hraní, bylo mi najednou zase fajn, ale sbalit jsem to stejně musel. Nakonec i proto, že na druhý straně ohně zbyly dva prázdný fleky a Ponka s Karlem nikde. Asi se odebrali spát, třeba natruc, že jsem byl hodinu nezvěstnej. Ale co, všechno má svý pravidla, a já jsem je nakonec vlastní vinou neporušil. Do prvního vlaku už moc času nezbejvalo, a tak jsem si ještě s pár lidičkama zalomil palec, dostal camrátko na památku, políbil se dlouze a smutně s Blankou, která mi dala do batlu papírek s adresou, a zahulákal - ahoj- a ještě s dvěma, který museli ráno na šichtu, se odebral na místní nádražíčko, kde jsme čas do příjezdu pacifiku trávili hraním v kostky. Vyhrával jsem. Šťěstí ve hře - neštěstí v lásce. Až do Týniště jsem ještě hrál těm dvěma a pak už jen průvodčímu pár hobousáckejch songů, a dál až do města svýho určení spal. Když jsem vylezl z vlaku, akorát otvírali nádražní putyku, kde vařili odjakživa výbornou dršťkovou. Dal jsem si dvakrát. Nedělní ulice byla prázdná, slunce už vyhlíželo za vršky paneláků, a mě se chtělo děsně spát. Co takhle jet rovnou za Jankem? Ervín už zas bude určitě mručet, že jsem se tam tři dny neukázal. Ale né, nejdřív se trochu vychrápu a odpoledne tam sfrnknu trábošem. Bezvadný! S báglem na zádech a s těžkým futrálem jsem stál před výtahem, kde mi cedulka oznamovala, že „Výtah nejezdí!“ Bydlím v osmým. Už v šestce jsem si musel sednout na schody a trochu se vydýchat, neb nejsem zvyklej na takovýhle převýšení. U dveří mýho bytu mi došel dech znovu. Opřená o botník, s uzdou pod hlavou, tam

spala Ponka a vůbec nebrala na vědomí moje funění. Pane, jestli ji tady viděla sousedka z garzóny, paní Kubečková, má zítra barák o čem mluvit. Zatahal jsem ji mírně za vlasy, a když na mě vykulila ty své vyděšený oči, povídám:

“Vstávej, jde se spát.“

A odemknul jsem.

Vešli jsme do bytu, ona beze slova hodila uzdu do kouta a zmizela v koupelně. Když vyšla, řekla: „Spěchej!“ Sprchování mi netrvalo příliš dlouhou, ale stejně jsem nevěděl, co si budu povídat. Naštěstí nic. Když jsem otevřel dveře do ložnice, bylo to vyřešený. Spala.

Kapitola osmnáctá

Probudilo mě ostrý polední slunce, který si našlo cestu mezi závěsami, a vůně smažených vajíček na cibulce. Když se k tomu přidalo kafe a sto let starý chleba, byla to celkem ucházející snídaně. Až na to, že bylo silně po poledni. Ponka se jednu chvíli snažila cosi vysvětlovat, ale odkázal jsem ji na dobu pozdější.

Po čtvrhodině zatáček a věčného řazení nás tráboš dovezl až k Ervínovi na dvůr a já se stal cílem jeho brblání, ale to už patřilo k věci. Když viděl, že vykládám z auta bednu lahvovejch, zmlknul a šel je dát do sklípka. Janek, kterej už asi zaslechl můj hlas, ve stáji tiše řehtal a bušil kopytama do stěn stájí. Rychle jsem vešel dovnitř.

„Tak co, ty divochu bláznivej, pořád s tebou šijou všichni čerti, koukám, že potřebuješ krapítko pustit žilou,“ zvolna jsem k němu promlouval a poplácával ho po tlamě. Tak že jo. Hned mě kousnul, až mi naskočila na předloktí modřina. Ponka stála ve dveřích a smála se. Jakmile ale přistoupila blíž, Janek zpozorněl a já čekal, že i ji na

přivítanou rafne. Byl to jeho vítací ceremoniál. Dlouze ji očichával a pak světe div se! Tiše zaržál a položil jí tlamu na rameno. A to ji viděl jen jednou.

Konečně jsme došli na naši lesní cestu a na Jankovi bylo vidět, jak se celej třese, aby už byl v pohybu. Utáhnul jsem sedlo a nasadil mu uzdu. Než jsem stačil něco namítnout, byla Ponka v sedle a patama pobídla koně do klusu. Pobízet ho však nebylo moc třeba. Zmizeli oba za zatáčkou jako vítr. Než se vrátili, vykouřil jsem asi pět cigaret.

„Blbec jeden, hned jak jsme vyjeli z lesa, tak mě shodil, ale pak uběhnul pár metrů a vrátil se ke mně. Je vidět, že má drezůru. Na rozdíl od nás dvou. Opravdu nechceš něco vysvětlit?“

„Ted’ už třeba jo, ale počkej ještě chvílku.“

Sundal jsem Jankovi sedlo a plácnul ho po zadku.

„Koukej se napást, ať ti Ervín nemusí dneska nic shánět. Tak povídej.“

Seděli jsme naproti sobě, ale její oči se dívaly někam přes mé rameno a v prstech žmoulala kus suchý trávy. Chvíli bylo ticho a pak začala vyprávět. Nebylo toho moc a ani to nebylo tak strašný, jak jsem si představoval. Karel byl její dávný přítel, který se čas od čas zastavil, když jel kolem a tak tomu bylo i ten pátek večer. Povídali skoro až do rána a pak ho uložila do spacáku na koberec, což prý se ho velice dotklo. Taky to, když se dozvěděl o mně. Bylo celkem jasný, že zaspali a vlak Ponce ujel. Proto přijala nabídku, že ji na potlach doveze. Celou cestu ji přesvědčoval o tom, že dělá chybu, a tak se proto celou cestu hádali. Tím se dá vysvětlit jeho chování ke mně a já se nakonec nechoval o nic líp. Teda až časem. To ještě byla schopna uznat. Nechtěla mu nadávat někde před lidma a ani před mnou, a proto odešli, a stále nic nechápající Karel odmítal jet domů. Když pak slyšela, jak si vyloženě namlouvám

Blanku, což tedy pravda nebyla, ale těžko jsem to mohl dokázat, přestala ho k tomu přemlouvat a čekala, že se přijdu informovat co a jak. Jelikož jsem se k tomu neměl a ještě navíc s Blankou zmizel na dobu od ohně, jeli domů. Jenže v půlce cesty Karel zastavil a začal se na ni sápat. Což si myslím, že bylo celkem logický, když viděl můj nezámek. Dostal přes hubu, Ponka došla až na hlavní silnici pěšky, kde ji pak k ránu vzal nějaký tirák, co si to mazal na Polsko. No, a zbytek znáte. Úplně nesmyslný děj jedné soboty, kdy si dva lidi dělají kapku naschválů.

„No a jestli mi nevěříš, nemusíš. Hod’ mě dolů na vlak a můžem zůstat kámošema.“

Dívala se na mě smutně a sáhla po cigaretách. Sebral jsem jí je a zahodil do trávy za sebe. Slunce už zapadlo za les a Janek stál nad náma, když jsme se ještě dlouze líbali.

Kapitola devatenáctá

Pán s červenou čepicí hvízdnul a zvedl plácačku. Červený vagónek s usměvavou průvodčí se dal do pohybu, a my stáli s Ponkou na malém nádraží v Orlickejších horách, kde mimo nás vystupoval ještě Rýbrcoul se zamazaným kletrem na zádech, ze kterého mu vyčuhovala husquarna.

Byla už půlka září, konečně doba, kdy Ponka, coby bezdětná, dostala pár dní dovolený, já si to trochu upravil na agentuře, souška měla sice kecy, ale pak jedno hraní odvolala, druhý posunula a světe div se - před námi bylo celých pět dní volna. Konečně jsme se měli dozvědět něco, co předcházelo smrti našeho kámoše Walda, taky jsme se odhodlali najít rezavýho Vlčka, od kterého jsme si oba slibovali

konečný vysvětlení. To jsme ovšem netušili, s jakou lidskou rafinovaností se ještě setkáme. Nadhodili jsme si rance na ramena a vydali se nahoru do kopců, kde celá tahle průserová záležitost začínala. K Janě. Cesta se vzpínala čím dál tím výš k obloze, na který hrálo podzimní slunce, stromy podél ní se pomaličku barvily do svých oblíbených odstínů a nám bylo fajn. Asi po hodině šlapání jsme si na chvíli sedli a Ponka si odskočila do houští. Vrátila se s náručí kozáků a jiných libých hub a nastalo chaotické běhání po lese, které mělo strašidelný výsledek. K našim dvěma rancům přibyl třetí, a to můj maskáč plný hub. Když jsme to nadělení u cesty čistili, zadívala se Ponka na můj perořízek po tátovi a povídá:

„To máš jen tuhle kudličku?“

Překvapeně jsem se na ni podíval.

„Proč? Chceš si ukrojit chleba k tomu uzenému, co s sebou vlečem, nebo se se mnou sama bojíš?“

Smutně se usmála.

„Ani ne, ale co když ti to ten rezatec začne vysvětlovat ručně, a to nepomyslím na to, že na vsi je vždycky kus vidlí po ruce.“

„Vidíš to příliš černě, děvče, nehodlám z něj přiznání a pravdu vymlátit, a navíc mám s sebou tebe, né?“

Zamračila se.

„S tebou se nedá ale fakt vážně mluvit. Jestli opravdu má něco na triku, můžeš od něho čekat cokoliv. A nezlob se, na Ramba zrovna nevypadáš.“

To mě teda utřela Za mlada jsem dokázal přeprat dva tři cikány a ještě stačil utýct. A teď mám poslouchat tyhle babský strachy.

„Tak dobře, jestli ti stačí tohle...“

Vytáhnul jsem ze žracáku z mědi vytočenýho hada, kterému,

když se zmáčkla páčka nad hlavou, vyskočila dvacet centimetrová čepel broušená na obou stranách. Vozil jsem to spíš jako talisman, památku na jedno ze svých prvních hraní, kdy za mnou do šatny přišel kluk, vtisknul mi ji do dlaně, bouchnul mě do ramene a povídá: „Díky.“

Jen krátce ostříhaný vlasy a divnej lesk v očích mi prozradil, odkud se před krátkým časem vrátil. Dokonce vím, za kterou písničku mi asi děkoval. Hned potom mi ji mocipáni zakázali hrát.

Byla to zbraň jako vyšitá. Pochybuju, že by se líbila statečným chlapcům v zelených brigádýrkách, ale stejně jsem ji vozil už léta s sebou, jak říkám. Jako talisman. Cvaknul jsem Ponce u nosu, až poskočila. Spokojeně přimhouřila ty své černý oči a šeptla:

„Stačí.“

Vyrazili jsme na další kus cesty a oba pojednou mlčeli, což je u mne celkem normoš, ale u Ponky vzácnost. Oba jsme zřejmě přemýšleli, jak tohle všechno dopadne. Celkem vzato, nasadila mi brouka do hlavy, a kudlu jsem už neuklidil do žracáku, ale zastrčil do kapsy u těsných džinsů. Že se po pár krocích sama otevřela, vám nemusím zdůrazňovat.

Kapitola dvacátá

Na statku, který teď obhospodařovala Jana sama, bylo vidět, že chybí chlapecká ruka. Všude se něco povalovalo, v sadě se válely spousty jablek a na stromech ještě víc, u králíkárně hromada neuklizeného hnoje, zápraží podělaný od slepic. Dveře zamčený, a Jana nikde. Jen Don se vzpínal na drátě a nedal nic na můj sladký kecy jako „Pejsane, copak tohle se dělá, návštěva až z krajského města a ty by si nás chtěl sežrat.“

„Pěknej rafan,“ prohodila má spoléčnice, „toho kdyby měl Wald u sebe, když se mu to stalo.“

Zas na mě padnul ten smutek a pomalu jsem došel ke stáji. Byla prázdná jako posledně, ale něco mi tam chybělo, něco, co tam posledně asi bylo. Jen tak vědět, co? Vyšel jsem ven a chtěl si zapálit svou první dnešní cigaretu. To Ponka už jich měla alespoň deset. Jenže ji hlas neživí. Zapálit jsem si ovšem nestačil. Cigáro mi upadlo a já nevěřicně čučel, jak toho děsnýho rafana, toho psa, kterýho se tady bál i nadlesní si ta moje ženská hladí, jako kdyby to byl pudlík sousedky Vláškovy. Né že bych to se psy neuměl, Ervín má tam u nás tři, koňům si myslím taky rozumím, ale komu nerozumím, jsou asi ženský.

„Co blbneš, chceš aby ti ukousnul ruku? Víš, co je to za magora? Vždyť ten poslouchal jen Walda, a koukni, že ho má Jana radši na drátě.“

„Magor si tady jenom ty, kamaráde, tohle je totiž jen pes, kterému chybí vlídný slovo.“

A opravdu, jak tam do něho hučela nějaký nesmysly, Don se jen po mě otočil, trochu zakňučel a lísal se Ponce o kolena. Tak jsem si sednul na to posraný zápraží a konečně si dal cigáro. Koukal jsem na ty dva a nerozuměl jsem opět ničemu. Jana se objevila asi po půl hodince, přicházela od lesa a měla plnej košík hub. No pomáhej pámbů. Ta nás ještě vyžene. Po všeobecném seznamování a vítání se daly obě holky do přípravy velesmaženice a výsledek byl hodný králů. Po večeri jsme společně umyli nádobí, rezolutně odmítli koukat na televizi a na stůl byla postavena flaška fernetu. Z pohledu, jakým ho Jana sledovala a pak hbitě přinesla tři dvoudecový skleničky, bylo jasné, že s pitím nejen nepřestala, ale že to je asi jediný, co jí tu na tý samotě zbejvá. Ještě pořídila udělat flašku sifonu a už se sápara na ten lak na rakve.

„Tak na seznámení, na to, že jste se na mě přišli podívat a ... na Waldovu světlou památku.“

Znělo to dost pateticky, ale nebylo důvodu to nějak komentovat. Než jsme si stačili přituknout, měla Jana půl sklenice v sobě. Ani to nezapíjela jako já s Ponkou.

„Ty, Jano, pověz nám, jak to vlastně bylo s tím rezavým vandrákem, kterýho se Wald nakonec tak bál?“

Koukla na mě jako na zjevení a nalila si plnou skleničku. Bylo ticho. Pak si takdy i ona zapálila a povídá:

„Side, je potřeba o tom ještě mluvit? Víš, pomaličku to přebolívá a moc se mi o tom nechce přemýšlet. Ať je Waldovi země lehká, i když mi v poslední době dost ubližoval. Stalo se stalo, a i to zvíře má trpělivost jenom jednu. Nerada bych se v tom ještě šťourala. Radši se napijeme, né?“

Odmlčela se a to se mi vůbec nehodilo do krámu. Musel jsem toho vědět víc, než se vydám za Vlčkem. Ale jak to s Janou skoulet? Musel jsem s pravdou ven a vůbec mi to nešlo pod fousy. Zadíval jsme se na Ponku a ta mlčky kývla hlavou.

Kapitola dvacátá první

Dolil jsem Janě skleničku a dal se do mírně nesouvislého vyprávění, které přerušovalo jen praskání dřeva v kamnech.

„Podívej, holka, vím, že ti to není zrovna recht, ale ať to беру z jaký strany chci, pořád mi vychází, že Wald neumřel normální smrtí, tak jak to určili ouřadové. Mluvil jsem s chlapama ze vsi a vím, že to začalo, když se tu ukázal rezavej vandrák, kterej Walda vyloženě pronásledoval. Víme už, kdo to je a že bydlí tady o dvě vesnice dál“.

Jana se napila a chraplavým hlasem řekla:

„Vím jen to, že se tady vobjevil nějaký jeho známý z vandru, ale že by to byl důvod, proč začal vyvádět...“ nedomluvila.

„Janě, že to byl ten důvod,“ vykřikl jsem a pokračoval, „vod tý doby, co ho náhodou potkal v hospodě, začal bejt Wald nesnášenlivej a pil jak duha, to přeci víš sama. Jen nevíš, že to bylo kvůli němu, a že ho pak votravoval celej čas. No a jestli za ním šel ten den do stáje... pak Wald mohl bejt taky zabitej, nemyslíš?“

„No a co úřední protokol., že zranění bylo od koňského kopyta?“

Jana urputně hájila tu nešťastnou náhodu.

„To si ten syčák mohl přidělat podkovu na klacek...“

Nenechala mne domluvit a a uhodila dlaní do stolu.

„Nebylo to už dost? Je mrtvej, tak co! A kopnul ho kůň. Slyšíš! Kopnul ho kůň, protože s ním zacházel ještě hůř, než se mnou. Tak dostal, co chtěl. Ať je mu země lehká, a nám už to může bejt fuk.“

Koktala a bylo vidět, že vypitej fernet dělá svoje. Ponka se zvedla a vzala ji za ruku.

„Jano, pojd' si lehnout, necháme dohadů a půjdeme spát všichni. My se zítra zajedeme podívat za Vlčkem do chalupy a budeme moudřejší. Ty už na to nemysli.“

„Já nechci, abyste tam za ním jezdili, slyšíte, já nechci,“ vzlykala Jana a dala se vést do sousední místnosti, kde jí Ponka pomohla ze šatů a uložila do postele. Když se vrátila, smutně se na mě zahleděla.

„Možná, že jsme to nemuseli říkat, je celá špatná a já se jí nedivím. Ještě nám dolej a půjdem taky spát. Prej jsou v mansardě deky.“

Nalil jsem pořádný boty a svou vypil na ex. Moc jsem to potřeboval. Když jsem Ponku uložil na patrovou postel, kterou Wald kdysi sám stlouk, šel jsem si ještě na dvůr zakouřit a trochu se

ošplíchnout u pumpy. Don mě od boudy pozorně sledoval. Povzbuzen Pončinným počínáním, zkusil jsem ho pohladit. Fuj, sotva jsem stačil ucuknout rukou.

Kapitola dvacátá druhá

K ránu, ještě bylo šero, mne něco probudilo. Chvíli jsem hleděl k otevřenému oknu, ale pak mi to nedalo a vstal jsem. Postával jsem u okna a cítil ranní chlad a ještě něco. No jasně, jsme na statku a tak se vůně močůvky linula po dvoře. Na hnoji zakokrhal poprvé kohout a hned vedle hnojiště jsem zahlídnul odkrytou žumpu. Tak odtud to smrdí, pomyslel jsem si a zahnal dotěrnou „vůni“ zase jednou cigaretkou. Dopil jsem sífón, co stál na židli a a šel si ještě lehnout. Pak jsem se probudil podruhé a slunce pálilo přímo do okna. Ponka se už čvachtala u pumpy a Jana na ni volala, že je kafe už hotový. Hodil jsem na sebe džíny a triko a šel snídat. Ještě trochu vody a zubní pastou vyhnat tu pachůť fernetu...

Když jsem šel okolo hnoje, byla žumpa už zakrytá. Tady se holt maká od rána. Kafe bylo vynikající, uzený jakbysmet a na hodinkách půl devátý. Rozloučili jsme se s Janou skoro beze slov, ještě se úporně snažila mi vymluvit tu návštěvu u Mr. Vlčka, ale mávl jsem rukou.

„Víš, holka,“ řekl jsem už na prahu, „já bych neměl asi nikdy klid, kdybych se konečně nedozvěděl pravdu. Možná že je to tak, jak říkáš, ale musím to vědět na tuty.“

Měla slzy v očích, a tak jsem jí rychle dal pusu a vypadnul ven, kde se začal dělat pařák. Ponka, ta už čekala na cestě a študýrovala mapu.

„Když to vemem tady přes ten kopec, vyhnem se tý jedný

vesničce a za slabou hodinku můžeš pozvat Rezatce na pivo.“

V lese bylo o poznání chladněji a šlo se nám senzačně. Ve vesnici, do který jsme scházeli po kravskéjch pastvinách bylo na tu dobu celkem rušno. Na silnici nás minulo hasičský auto a za ním civěl asi pětiletý šuhaj. Když jsme se ho zeptali, kde bydlí pan Vlček, vyjeveně ukázal do směru, odkud ta stříkačka přijela a pak se dal na útěk. Za zatáčkou bylo celkem jasný, že tady něco nehraje. Spáleniště za potokem ještě dýmalo, vedle stál policejní auták a kupa čumilů. Když jsme se ještě jednou zeptali místního strejdy, kde má Vlček chalupu, vyskočil jako na obrtlíku a utíkal k těm esembákům. Chytil jednoho za rukáv a táhnul ho k nám. Čekali jsme, co bude. Zasalutoval, nechal si ukázat občanky a pak s nima odešel k autu. Brzy se vrátil a tvářil se jak Frištenskej. Ještě než promluvil, začalo mi bejt jasnejch spousta věcí. On toho moc nenapovídal. Ta kupa ohořelejch trámů byla Vlčkova chalupa, majitele odvezli do nemocnice s popáleninama a skoro udušenýho, nás jako návštěvu v pravou chvíli odvezou taky, ale na okresní oddělení, kde budeme vyslýchaní. Pak už celou cestu držel bobříka mlčení. Na stanici to už bylo celkem jednoduchý. Někam zavolal a už jsme seděli v kanclíku, kde za stolem budil hrůzu starší vazoun, kterej brejlil do spisů a pak vybafnul:

„Tak mi pěkně řekněte, proč jste šli na návštěvu do čísla, hm,“ zakoukal se zase do papírů, „jo, čtyřicet dva, k tomu Vlčkovi?“

Když jsem mu nakrmil ucho, že máme dovolenou, a že Vlčka známe z vandru, vypadal, jako když tomu věří.

„Kde jste byli přes noc?“

Vyštěknul po chvilce a napjatě čekal, co mu odpovím.

„U paní Pohodníkovy na Dobeníně, číslo sedumnáct,“ odpověděl jsem předpisově a dodal, že si to jako můžou ověřit. Věděl jsem, že

nemá smysl tyhle chlápky dráždit. Navíc mnou zmítala zvědavost, čekal jsem jen, kdy z poldy vypadne, co že se to vlastně stalo. Nevypadlo. Musel jsem se nakonec zeptat. Nejdřív se tvářil dost odmítavě, ale pak se přeci jen rozpovídal. Vlčkovu chalupu někdo prokazatelně zapálil! Využil majitelova alkoholického spánku, toho, že nikdy nezamykal a celej vnitřek prolil pečlivě benzínem a škrtnul. Nezapomněl dveře zapřít krumpáčem. Plameny zahlídla dojička, co šla ráno do kravína, a když přiběhli první vesničané hasit, proskočil popálenej a přidušenej Vlček zavřeným oknem, už pěkně v šoku. Než přijela sanitka, stačili ho strejci tak tak uhasit, a pak jim, než omdlel, jen nadával.

„Nejhorší je na tom,“ povídal vazoun, „že měl večír výstup v hospodě s chlapama z JZD, který ho už notně namazanýho společnejma silama vyhodili. Venku ještě vyhrožoval, že to všechno podpálí. Nikdo ho tu neměl rád, přišel odněkud od Pardubic, do práce v lese chodil, jak se mu zachtělo, kdyby prej měli dost lidí, tak dávno letěl.“

Strejda se nějak rozpovídal, pomyslel jsem si.

„Jak dlouho ho znáte?“

Otázka mě zastihla celkem připravenýho.

„Ale párkrát jsme se potkali na trampu, a když nás sem zval, chtěli jsme se jen pozdravit a pokecat, když jdeme okolo.“

„Víte, že byl ten váš kamarád v base?“

„Né, nikdy jsme na to téma nezavedli řeč, spíš se kecalo o písničkách, víte, já se tím živím!“

Překvapeně zvedl pohled a zadíval se do mý občanky.

„No, jste stejně tak podezřelí jako každej druhej v tý vesnici, tak si to napíšem.“

Asi ještě hodinu jsme vyprávěli všechno znova do protokolu a pak nás milostivě propustil. Že kdyby bylo třeba, tak se ozvou. Vypadli jsme do pěknýho podzimního dne a naše kroky směřovaly k nádraží, odkud určitě jezdí vlak k nám domů. Na další volný dny nebylo ani pomyslení. Cestou jsme toho moc nenamluvili, oběma nám hlavou cirkulovaly nápady, kdo a proč si s Vlčkem vyřizoval účty tímhle způsobem.

„Side,“ Ponka přestala čučet z okna jedoucího vlaku a tázavě se zadívala na mě, „co když se ho zeptaj, pochopitelně jestli se z toho dostane, jestli nás zná?“

Hrklo to ve mně. Na tohle jsem nepomyslel.

„Snad jediná naděje je to, že k němu, jak říkal ten dědula v hospodě, jezdili trampové dost houfně, tak snad se v tom nějak ztratíme.“

Ale moc přesvědčivě jsem to asi neříkal.

Kapitola dvacátá třetí

Zbytek volna jsme probendili u Ervína s Jankem. Září bylo jak z kalendáře a až poslední den se Ponka rozhodla, že pojede do Hradce, aby si trochu poklidila klíčku, než začne zase ten kolotoč normálních pracovních dní. Dohodli jsme se, že až výpověď vyprší, začneme bydlet spolu. Jo a ten plán s tím koněm ji zatím nepustil. Když odjela, dostal jsem nápad, vytáhl jsem ze skříně jeden z bílejch plášťů, s takovým jsem ještě makal v jedné restauraci, skočil do tráboše a hurá do nemocnice v tom okresním městě pod horama. Bránou jsem prošel celkem bez problémů, na chodbě si navlíknul plášť a od prvního zřízence s vozejkem jsem za krabičku Spart vyzvěděl, kde leží ten

popálenej, co ho sem přivezli před třema dny.

Na pokoji byl starší pán, co mi odpověděl na pozdrav a pak už jen mumie na posteli u okna. Když jsem se zastavil u jeho lůžka, překvapeně na mě civěl.

„To už je zase vizita?“ zamumlal přes obvaz na nose a chtěl se posadit.

„Né, jen klidně lež,“ musel jsem ho uklidnit, než začne zvonit a nebo se dovolávat nějaký sestry, „Já jsem jen návštěva, ale myslím, že se moc neznáme. Víš, já bych jen potřeboval něco vědět, taky jsem jezdil a možná, že jsme se někdy potkali ve skalách.“

„Hele, nejsi ty ten zpěváček, co hraje takhle po klubech? Jednou jsem na tobě byl v Trutnově, hele, nemáš retko?“

Musel jsem zapřít svou cigaretovou vášeň a zavrtěl jsem hlavou.

„Pocem, co vlastně chceš, jak si se dozvěděl, že tu ležím?“

Díval se nepřátelsky, a tak jsem ho musel šokovat.

„Nejdřív se pěkně uklidni a vem na zřetel, že jsem bejval velkej, skoro bych řek, největší kámoš Walda, co ho v létě kopnul kůň a von už není. Teď mám jen děsně dobrej nápad, zjistit, proč jsi ho chodil strašit a proč ti pak někdo zapálil chalupu?“

Sprostě zaklel. Pán ve vedleším rohu zpozorněl:

„Haló, pane, ví o vás sestřička? Víte, pan Vlček se nesmí rozčilovat.“

„Jasně že ví, mám dokonce povolení od pana primáře.“

Pán se viditelně uklidnil a zase pokračoval ve šudování „Rudýho práva“.

„Co vlastně chceš?“ zamumlal rezatec a znovu se položil.

Teď bylo vidět, jak je zrychtovanej, vlasy a vousy měl ohořelý, spíš přiškvařený na kůži. Neobvázaná místa měl potřený mastí a tvářil

se dost sveřepě.

„Já s Waldovou smrtí nemám nic společného, jasný? Potkal jsem ho náhodou u hospody a pak zjistil, že taky maká v lese. Neviděli jsme se pár let, protože ten tvůj povedenej kámoš mě prásknul fízlům. A tak sem ho chodil strašit.“

„Vím, vím,“ prohodil jsem všeznale, „vím, proč si seděl, ten děda to taky nemusel přežít, chápeš? To, že tě Wald prásknul, jsme celá osada schvalovali a můžeš bejt rád, že tě zašili. Jinak jsi moh tady spadnout ze skály. Jen tak, náhodou.“

Bylo vidět, že ho moje informace nijak nepotěšily.

„No a teď mi pěkně řekneš, co bylo s tím Waldem, nebo se hned odsud stavím na fízlárně.“

„Chtěl jsem mu jen rozbít hubu, ale vždycky byl s někým nebo se mi vyhnul. Sekyru měl pořád na dosah. ... Jen tu čubu jsem mu sejmul, vylítla po mně ze tmy a tak jsem ji vzal kudlou. Co ti to vlastně tady vykládám. Chlastal a kůň ho zabil. Aspoň, že je nějaká spravedlnost. Mně taky někdo zapálil chalupu a chtěl mě uskvařit... nakonec, kdo ví, jestli jsi to nebyl ty.“

Byl celej rozčilenej a já viděl, že z něho už víc nedostanu. Navíc se čtenář „Rudýho práva“ šoural ven na chodbu. Asi mu naše rozmluva, ze který slyšel asi jen každý pátý slovo, nebyla po chuti.

„Bud' klidnej, akorát jsme se k tobě chystali...“

„Kdo, kdo se ke mně chystal, slyšíš? Koukej to pěkně vyvalit.“

„No kdo, všichni, který maj zájem, aby se vysvětlila Waldova smrt. No a hned nás poldové sbalili. Tak ve svém zájmu, kdyby se tě ptali, řekni, že jsi nás kdysi pozval, a že jsme tvoji známí z vandru.“

Otočil jsme se a odcházel. Ještě něco brumlal, ale už jsem na to nebral zřetel. Bud' nás práskne, anebo ne. Na chodbě jsem málem vrazil

do sestřičky, kterou přivolal pilný pán z vedlejší postele. Rychle jsem k ním prohodil, že hledám pana Nováka a naskočil do nákladního výtahu mezi kbelíky a košťata, kterým velela tlustá uklízečka. Ven jsem se dostal bez dalších průšvihů. Trabant mě zavel domů. Kde bylo proklatě smutno.

Kapitola dvacátá čtvrtá

Asi po čtrnácti dnech jsem dostal předvolání na kriminálku. Brejlatej vazoun seděl na tý samý židli a šťoural se propisovačkou v uchu.

„Sedni si,“ houknul na mě a zařval do vedlejší cimry, aby nám udělali dvě culifindy. Pročítal lejstra a oba jsme mlčeli. Když nám sličná padesátnice naservírovala dva mrňavý koflíčky s kafem, povídá:

„U toho Vlčka v nemocnici, to jsi byl ty?“

Přikývl jsem.

„Máš kliku, že nelžeš. Holka tý uklízečky z výtahu je fanda do tý vaší muziky a tak tě poznala podle fotky, co má někde ve zpěvníku. Co jsi tam dělal?“

„Co by, kámošovi se hodí jít do nemocnice na návštěvu, né?“

„To je sice pravda, ale proč mimo návštěvní dny?“

„O návštěvách jsem už hrál, tak jsem za ním skočil na pět minut, jen tak, ze slušnosti. Jestli něco nepotřebuje.“

„Jo, něco takovýho říkal. A taky, že vás pozval. Škoda, že tak nevhod. Pochopitelně si nic nepamatuje, akorát že ho v hospodě hecovali a pak ani neví, že spal oblečenej. Ještě si takovej měsíc poleží. Co bude s ním dál, ví pámbů. Do lesa ho už felčari nepustěj.“

Pak to moje přiznání nadatloval do protokolu, já to podepsal a mohl jsem jít. Venku to vypadalo na slejvák.

Kapitola dvacátá pátá

Doma jsem si udělal pořádnýho turka, něco pár exceláns proti tomu, čím mě uctil pan policajt. Pak jsem dvě hodiny seděl u stroje a snažil se dát kabát nový písničce, ale výsledek byl ten, že jsem vytáhl papír se samejma škrtama z válce a hodil do koše. Od tý dovolený jsem nic kalýho nenapsal. Dovolená. Wald a kůň... hergot, to je ale námět!

Mý oči jsou jak prázdný pastviny
A vzpomínky se těžko sedlají
Věřím, že ten kůň byl bez viny
Už jen smutek zůstal ve stáji
Společný cesty nás nesvedou
Ze skal tvoje píseň nezazní
Kraj, co voní uschlou lebedou
Svůj zásobník do mě vyprázdní

Za chvílku byla písnička hotová. Ještě doladit muziku a můžu ji zejtra hrát v Kostelci. Jestli ji tam nahoře Wald slyší, jistě se mu bude líbit. Otevřel jsem okno, abych vyvětral tu kupu cigaret. Ještě nepršelo, ale moc k tomu nescházelo. V dálce zablesklo. Ulice byla jak vymetená, každej se koukal někam schovat. Jen tu něco smrdělo... něco, co jsem cejtil nedávno... hergot, kde to bylo? Vyklonil jsem se z okna. Aha, kanály to jsou jako vždycky před deštěm. Ale kde jsem to jen cejtil? Už vím, to ráno, když jsem se probudil u Jany na chalupě, zrovna tak tam smrděla ta žumpa. Ale to přece nemělo pršet a ani nepršelo. V hlavě mi začal správnej kolotoč. Žumpa byla to ráno otevřená a pak ji někdo zadělal. Když jsem se šel mejt, už tam byl ten

poklop zase na svém místě. Proč jen ho někdo sundával? Otázka za otázkou mi šla hlavou a spousty dalších dedukcí. Co mi to říkala Jana tenkrát při první návštěvě? Že by snad neměla tolik pít, že do práce jezdil Wald na babetě a že ji to štválo, když hned po ránu tolik chlastal. Ale nikde jsem tu babetu už pak neviděl. Ani v síni, kde stávala kola, no zkrátka nikde...

Podíval jsem se na telefon. Zbytečně. Ponka už v práci nebyla. V hlavě jsem měl kolosální zmatek, a tak jsem šel radši spát. Vydrželo mi to asi do třech k ránu. Pak jsem se dlouze převaloval a kouřil jednu za druhou. Asi o půl pátý jsem už sjížděl polní cestou k Janině chalupě. Auťák jsem nechal stát v dostatečný vzdálenosti a na dvůr šel po svejch. Báł jsem se jen, aby nezačal štěkat Don, ale asi byl v chodbě, místo na drátu bylo prázdný. Došel jsem až k žumpě a nerozhodně zůstal stát. Co jestli jsem jen obětí své textařský fantazie? Co jestli v tý močce nic nenajdu? Pak jsem ale rázně oddělal dřevěnej poklop a došel si ke stáji pro hrábě. Vtom uvnitř baráku zaštěkal Don. Rychle jsem skočil za dveře stáje a čekal, co se bude dít. Pes ještě dvakrát štěknul a bylo ticho. Čekal jsem, jestli Jana nevyjde, ale nikde se nic nehnulo. Rozhlížel jsem se po prázdný maštali. Bylo tam tma, i když venku už svítalo. Sáhl jsem po vypínači a hledal dál. Nikde nic. Když jsem se ale vracel zpátky, padl můj pohled nade dveře. Byla tak taková světlejší skvrna, jako by někdo zamazával něco prachem z podlahy či co. Stoupnul jsem si na kbelík a hrstí slámy se to snažil očistit. Vážně! Obrys podkovy byl zřetelnej. Seskočil jsem a zhasnul. Hrábě stály hned vedle dveří. Vzal jsem je a šel zpátky k žumpě. Asi dvakrát jsem zalovil naprázdno, ale potřetí se moje úvaha potvrdila. Nad hladinou tý smrdutý břečky vykroukla chromovaná řidítka. Neměl jsem sebemenší chuť lovit dál. Stál jsem jako opářený a mumlal sprostá slovíčka. Najednou jako by se

za mnou něco pohnulo. Rychle jsem se otičil a jediný, co mi zbejvalo, bylo přeskočit žumpu. Málem jsem do ní sletěl. Tam, kde jsem předtím stál, byla teď Jana a v ruce držela vidle.

Kapitola dvacátá šestá

Kdybych se včas neodrazil, měl jsem je v zádech, blesklo mi hlavou. Zařval jsem: „Co to děláš?“ a sotva se uhnul letícím podávkám. Minuly mne asi o dvacet cent'áků. Oběhnul jsem ten smrdutej otvor a vrazil Janě hroznou facku. Sesula se na zem a začala neartikulovaně kvílet. Káča! Kdyby mě bodla a hodila do té břčky... Popadl jsem ji za ruku a odtáhl do chalupy. Vystřkal jsem ji do mansardy na postel. Brečela tiše, ale o to usilovněji. Ještě jsem ji dvakrát proplesknul a vůbec si nedělal výčitky. Asi to pomohlo, protože to ze sebe začala chrlit.

„Ano, ano, zabila jsem ho, zasloužil si. A tebe bych taky zabila, nikdo se to nesměl dozvědět, nikdo!“

„Jano, prosím tě, uklidni se, na zapal si a všechno mi řekni, vždyť to určitě muselo být jinak, přece jsi ho nemohla jen tak chladnokrevně zabít.“

Ještě vzlykala, ale zdálo se, že se uklidňuje.

„Jasně, že jsem ho nechtěla zabít, ale ten večer přišel z práce zase pod obraz, ani jíst nechtěl, hned si nalil ten svůj dryák a šel do stáje. Slyšela jsem jak koni nadává a jak ho mlátí vidlema. Šla jsem za ním, chtěla jsem mu domluvit, ale řek mi, ať táhnu a praštil mě. Spadla jsem na zem a dostala děsnej vztek. On začal lízt po žebříku pro seno. Vstala jsem a do toho žebříku pořádně strčila. Nepustil se a tak, jak se kácel, uhodil se hlavou do podkovy, kterou kdysi přibil nade dveře. Pro štěstí. Bála jsem se, aby mi zase nenatloukl, a tak jsem utekla do baráku. Když

se ale nevracel ani za hodinu, šla jsem se tam podívat. Ještě dejchal. Než přijela sanitka, bylo už pozdě. Na všechno.“

Seděla na posteli a zase brečela. Nevěděl jsem, co na to říct.

„Ty, Jano, proč jsi zapálila chalupu toho Vlčka? Copak ten tě mohl nějak ohrozit, on tě viděl?“

„Nevím, když jsem se vracela z maštale, stál v sadě a koukal se na mě. Měl tam uhořet, hajzl, vždyť to stejně začalo kvůli němu. Wald by nikdy nepil, kdyby se tu ten rezatec neobjevil. Když jste tady byli posledně, nechtěla jsem, aby jste za ním šli. Ale ty sis nedal říct a já nevěděla, co všechno ví. Musela jsem zabránit tomu, abyste s ním mluvili. Vzala jsem babetu, byla celou tu dobu ve stodole přikrytá plachtou, jela jsem tam, a když jsem ho našla ožralýho válet se v posteli, rozlila jsem kanystr benzínu, co měl doma do pily a zapálila. Měl chcípnout, slyšíš, měl chcípnout. Už za to, co mi udělal s Waldem.“

Vzlykala už beze slz a já přemýšlel, co dál. Kdybyšlo jen o zabití, ale toho Vlčka jí sotva někdo odpustí. O sobě jsem byl rozhodnutěj pomlčet. Těžko můžu odsoudit zoufalou reakci ženský, která ve mně viděla hrozbu z prozrazení.

„Udáš mě?“

Jako by mi četla myšlenky. Dívala se na mě ubrečenýma očima. A čekala.

„Ne, Jano, já tě neudám, ale jestli věříš alespoň trochu na spravedlnost, půjdeš tam sama, Musíš, nebo se tady zblázníš. Nic jiného ti poradit nemůžu. Stejně by si neměla klid a oni by na časem taky možná přišli. Snad ti to připíšou k dobru. Rozumíš?“

Hleděla před sebe, v očích měla moc a a moc zoufalství.

„Jestli chceš, já tě dovezu. A ne abys zase udělala nějakou blbost. Ale jestli nechceš, řekni a já vypadnu navždycky.“

Celá se třásla a po nekonečný chvíli mlčení pomalu kývla. Do tašky sbalila pár věcí, klíče dala do hájovny a Dona s náhubkem na zadní sedadlo. Když jsem ji vyložil před úřadovnou VB, byla už celkem klidná.

„Děkuju, Side, snad je to opravdu lepší.“

Vešla dovnitř a já se konečně rozklepal. Do očí mi vyhrkly slzy a jedna skápla na volant. Bylo mi jí líto.

Kapitola dvacátá sedmá

Přešla zima a Ponka už od Vánoc bydlela u mě. Tenkrát mě proklela, že jsem ji nevzal s sebou, ale určitě to tak bylo lepší. Na jaře někde splašila inzerát, že kdosi na horách prodává tříletou kobytku hucula, a už s ní nebylo k vydržení. Hned první volnej víkend jsme se tam jeli podívat. Na zpáteční cestě jsem na jedný odbočce zpomalil a tázavě se ohlédl. Přikývla. Odbočil jsem a po pár kilometrech jsme se dívali na samotu, kde kdysi stál ve stáji kůň a žili v ní dva naši kamarádi. Teď byla opuštěná. Jana o mně asi nemluvila, nikdo mě nevolal k výslechu a ani jsem nevěděl, kdy měla soud. Jen Ponka někde po známých zjistila, že dostala dva roky. Nepodmíněně. Už nikdy jsem ji neviděli. Don rozšířil Ervínovu smečku a začátkem léta jsme přistavěli ještě jedno stání. Když jsem jednoho krásnýho dne Ponku nenašel doma, byla u koní. Kobyłka Klára čekala hříbě, a tak jsem ani moc nenadával.